

STUDIJA OBJEDINJENJA MIKRO I MAKROKOSMOSA

METAFIZIKA ASTROLOGIJE

DELovanje ASTROLOŠKIH ZAKONA

IVAN ANTIĆ

Kako i zašto deluje astrologija? Uticaj hologramskog univerzuma: Činjenice i zablude.
Planete ili psihodinamika prostorvremena: Determinacija sudsbine i slobodne volje.

VAŽNO UPOZORENJE!

Materijal je namenjen ličnoj upotrebi!

Sva prava zadržana.

**Nijedan deo ove knjige ne može se
objavljivati, postavljati na**

**internetu Ili deliti s drugima bez prethodne
pismene dozvole od**

strane vlasnika autorskih prava.

Ivan Antić

**METAFIZIKA
ASTROLOGIJE**

Beograd
septembar 2020.

Copyright © Ivan Antić, 2020
Copyright © Aruna, 2020

www.ivantic.info

Registrovano u JAA - Autorskoj agenciji za Srbiju A.D. kao autorsko delo

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se umnožavati ni u
kakvoj formi, bez prethodne pismene dozvole od strane vlasnika
autorskih prava

Izdavač:
„Aruna”

Plasman i distribucija:
064/15 77 045

Štampa:
„Zuhra”, Beograd

SADRŽAJ

UVOD	6
NEKE OSNOVNE ČINJENICE I ZABLUGE	8
ANTROPIČKO NAČELO I OBLIKOVANJE SUBJEKTA.....	21
ZODIJAK	31
PLANETE ILI PSIHODINAMIKA PROSTORVREMENA.....	40
SUDBINA KAO TVAR	51
SLOBODA KAO LIČNOST.....	66

e

UVOD

Za razliku od većine knjiga o astrologiji, ova nema za cilj bavljenje osnovnim principima neophodnim u tumačenju horoskopa. Takvih knjiga, dobrih i loših, ima dovoljno. Ovde će biti reči o tome zašto astrologija uopšte deluje i kako su nastali njeni osnovni principi. Takođe, na koji se način prostorvreme kosmosa uobličava u nama (ne)poznato postojanje, u planete, sam život i sudbinu.

Da bismo se približili ovoj viziji koja objedinjuje mikro i makrokosmos, koliko je to u našoj moći, koristićemo se izvesnim dostignućima teorijske fizike. Astrologija je od davnina poznata kao kraljica svih nauka. Njen zodijački krug je kao vir u koji se ulivaju sva iskustva postojanja. Nećemo ih nabrajati, već ćemo se usredsrediti samo na neka najnovija dostignuća, uz naglasak na iskustvo ličnog viđenja. Osnovne teorije fizikalne realnosti kojih ćemo se ovde doticati prilikom razjašnjavanja suštine astroloških uticaja a koje se nadopunjaju, su teorija o hologramskom univerzumu i teorija Jačeg antropičkog principa. One tvrde da univerzum, ovakav kakav jeste, postoji zbog uobličavanja svesnog subjekta, odnosno nas samih. Moja je spoznaja da astrologija pokazuje sve detalje tog uobličavanja, i to za svaku individuu ponaosob. Stoga, naglasak na ličnom iskustvu ne treba da deluje zabrinjavajuće već podsticajno, jer se samo iz takve perspektive može sagledati smisao astrologije. Budući da ona detaljno prikazuje kako se iz prirodne celine formira ličnost, njena se svršishodnost ne može drugačije izraziti nego kao lično iskustvo.

Kriterijum osvešćenja i samospoznaje biće jedino merilo prilikom iznošenja svih objektivnih činjenica koje sadrži astrologija. Drugim rečima, budući da objektivni svet stvara i kroz celokupna iskustva usavršava svesnog subjekta, da celina univerzuma spoznaje sebe kroz prosvetljenog subjekta, i da je njegova celovita ličnost oličenje smisla postojanja svega, subjekat koji ovo piše neće iznositi ništa svoje, lično,

već će samo dozvoliti da celina, kroz njegove ograničene moći izražavanja, izrazi samu sebe.

Autor

NEKE OSNOVNE ČINJENICE I ZABLUGE

W & Y

U trenutku kada novorođenče prvi put udahne vazduh, duh ovog sveta ulazi u njega i daruje mu život. To je duh vremena, trenutka u kome je udahnulo. Usled jedinstva prirode, svaki trenutak je oličenje svega postojećeg, on je oblikovan celinom, kosmosom, pozicijom Zemlje naspram Sunca, obližnjim planetama i dalekim zvezdama. Sva ta tela su energetski oblici, cela priroda je energetska celina koja se izražava kroz oblikovanje. U trenutku kad novorođenče prekine svoju fizičku zavisnost od majke, počinje njegova zavisnost od nove, šire celine: kosmosa. S prvim udisajem, ono prima energiju te celine, njen dah. Dok se nalazilo u majčinoj utrobi, ono je samo egzistiralo, telo mu se tek formiralo, a u novoj sredini će morati da bude aktivno, da dèla, jer dah celine ima nameru da mu obrazuje ličnost. Nakon rođenja, dete ulazi u dramu svih mogućih životnih iskustava, u život koji je događanje, a ne prosto postojanje. Događaji su u suštini kretanje, zbivanje, a to je ono što kosmos jeste, sveopšti pokret.

Astrologija nam pokazuje da se to kretanje odvija u skladu sa zakonima zlatnog preseka, svete geometrije.

Svojim prvim udahom, čovek prima obrazac svog oličenja, tj. karakter koji se kroz vreme ispoljava kao sudbina i on je detaljno prikazan u natalnoj karti. U majčinoj utrobi dolazi do oblikovanja čovekovog tela. Kad je napusti i stupi u ovaj svet, kroz delovanje se oblikuje njegova psiha. Kao što je majčino telo oblikovalo njegovo, tako će smisao zbivanja ovog sveta, njegovo kretanje, oblikovati njegovu psihu. Astrologija nam pokazuje kako je konstruisan ovaj svet, šta pokreće njegova zbivanja. Ta zbivanja su sudbina svih bića. Sudbina svakog čoveka je da spoznajom celine tog zbivanja postane nezavisna ličnost i dođe do svoje autentičnosti, do Sopstva ili svesti svoje duše, a to znači do svesnog jedinstva sa celinom. Otuda svi nesporazumi i greške pri tumačenju horoskopa, a očekivanja su potpuno drugačija.

Celovita ličnost je oličenje celine koja sve stvara u svakom trenutku, i stoga čoveka ništa drugo ne može dovesti do sopstvene celovitosti do

sama celina koja ga je stvorila. Put do takvog ocelovljenja i samospoznanje kao spoznaje celine uvek je individualan, jer sve je u prirodi jedinstveno. Zato je put do Sopstva proces individuacije (*O procesu individuacije videti u knjizi C. G. Junga: 'Čovek i njegovi simboli'* (Carl G. Jung: *Man and his Symbols*) - prim. aut.). On je za svakog jedinstven i njegova jedinstvenost je određena vremenom i mestom rođenja, ukrštanjem vremena i prostora. Rođenje čoveka, koji mimo svih bića treba da postane ličnost, nije ništa drugo do ukrštanje vremena i prostora. Kada se oni ukrste, rađa se svestan život. U svim drugim područjima postojanja to ukrštanje nije pravolinijsko, već su u pitanju iskrivljeni, nepotpuni oblici koji čine sva druga bića i sve postojeće u prirodi što nije čovek. Jedino se kroz čovekovo obliče događa pravolinijsko ukrštanje horizontale vremena i vertikale večnog prostora, Neba i Zemlje, svesti i postojanja. Čovek je jedini kompletan oblik postojanja, on je duhovno oličenje celine. Duh celine, koji sve stvara, jedino kroz njega postiže direktnu samospoznanju. U svim drugim oblicima on se prosto zbiva kao svekolika priroda.

Kao što prostorvreme ima svoju piramidalnu hijerarhiju, na vrhu se sužavajući u svest i slobodu, a ka osnovi šireći u sve veću inerciju i uslovljenost, tako i tvorenje ličnosti ima svoju piramidalnu strukturu. Najšira osnova piramidalne strukture ličnosti određena je godinom rođenja. Svaka godina je obeležena jednim ciklusom aktivnosti Sunca. Ima ih dvanaest i njihova smena se poklapa s mesečevim ciklusima. Temeljne karakterne osobine svih osoba rođenih u jednoj lunarnoj godini, prikazuje kineski Zodijak. Godina rođenja je najopštiji temelj ličnosti koji je određen ciklusima sunčevih aktivnosti. **Astrolog koji ne uzima u obzir kineski Zodijak pri analizi karaktera, ne može sagledati njegovu celinu.** On se bavi samo detaljima. Da bi se prepoznao ovaj najširi temelj ličnosti, potrebno je duže i pažljivije posmatrati karakter jedne osobe, nije ga moguće uočiti odmah, na prvi pogled. Drevni zapadni astrolozi, kojima nije bio poznat kineski Zodijak, takođe su naslućivali postojanje godišnjih ciklusa i pokušali su da ih uspostave tako što su svakoj godini pridavali značenje pojedine planete.

Poznato je da lunarna astrologija važi za istočne narode, a solarna za zapadne. To je u skladu s različitim mentalitetima istočnjaka i zapadnjaka. Kineski Zodijak jeste lunarni, ali godišnji ciklusi, koje on predstavlja, deluju i na zapadnjake, tj. na sve ljude u svetu, ne samo na Kineze. Ovo dokazuje da osobine godišnjih znakova proizilaze iz uticaja

koji su globalni i nisu vezani za jednu astrološku tradiciju, kao i da se mesečevi ciklusi samo poklapaju s njima.

Sledeća, viša struktura diferencijacije ličnosti, određena je godišnjim dobom, odnosno mesecom rođenja. Nju sa svim detaljima pokazuje zapadna astrološka tradicija. Ovde se radi o položaju Zemlje prema Suncu i ostalim planetama.

Posmatrano sa Zemlje, Sunce se svojom putanjom, ekliptikom, neravnomerno kreće tokom godinu dana. Zbog nagiba Zemljine ose rotacije, ono se na početku zime, na severnoj hemisferi, 22. decembra, nalazi na najnižoj tački na horizontu, i tada je dan najkraći, a početkom leta, 22. juna, na najvišoj, pa je tako i dan najduži. Zatim ponovo opada i u trenutku kad preseca polovinu ovih svojih ekstremnih položaja, 22. septembra i 22. marta, a to je linija ekvatora, počinju jesen i proleće, i to su ravnodnevnice. Dakle, počeci godišnjih doba određeni su presecanjem putanje ekliptike i nebeskog ekvatora (projekcije zemaljskog).

Ovi trenuci su ustanovljeni kao počeci kardinalnih znakova Zodijaka: Jarca, Raka, Vage i Ovna. To su četiri kardinalne tačke Zodijaka, a one su oduvek bile temelj računanja vremena u ce-lom svetu. Odmeravanjem po 30 stepeni, nadalje su pozicionirani i ostali znaci.

Ovde je, dakle, u pitanju **vreme** u kome se oblikuje zbivanje celine, odnosno, **položaj Zemlje u prostoru kosmosa, a ne mitologija vezana za neka sazvežđa**. Nazivi znakova preuzeti su od sazvežđa, ali sami znaci se ne poklapaju s njima. Zbog lagane oscilacije Zemljine polarne ose, tačka preseka ekliptike (putanje Sunca) i ekvatora, dakle, trenutka kad Sunce prelazi s južne na severnu hemisferu gde započinje proleće, ne događa se onda kad je Sunce na početku sazvežđa zvanog Ovan. Ova tačka preseka sunčeve putanje preko nebeskog ekvatora, lagano se pomera retrogradno, približno jedan stepen u toku 72 godine, i to se zove „**precesija**“. Danas je ona pri kraju znaka Vodolije, što znači da precesija jedan znak prelazi oko 2.160 godina, koliko traje jedna astrološka era. Znaci i istoimena sazvežđa poklopili su se oko 300. godine pre n.e., ali ni pre toga, a ni posle, nisu bili podudarni.

Onima koji ne znaju ništa o astrologiji ovo nepoklapanje daje argument za kritiku verodostojnosti same astrološke teorije i prakse. Svako ko nešto zna o astrologiji, pre svega su mu poznate ovde iznete činjenice, odnosno da **znaci nisu sazvežđa**, da su od njih preuzeli samo imena, i da znake čine određeni **položaji** Zemlje prema Suncu i

konkretnе, realne promene u prirodi koje ti položaji izazivaju: godišnja doba.

Stoga, ne deluju na nas neki misteriozni zraci s tih dalekih sazvežđa, koji su ispunjeni maštom naših predaka, nego realan položaj Zemlje prema okruženju i stanje prirode na njoj u tom trenutku. To je ono što uslovjava naše živote na način koji se detaljno i naučno može proveriti, što astrologija već odavno i čini. Razlog zašto još uvek nije opšteprihvaćena, leži u tome što ni čovekova ličnost ni smisao njenog Sopstva još nisu izborili pravo glasa i opštег uvažavanja. Tek nedavno je ponegde u svetu došlo do spoznaje o neophodnosti uvažavanja elementarnih prava na biološki opstanak, a koja glasno i s puno hvale nazivaju demokratijom, ljudskim pravima i građanskim slobodama. Ni ona još uvek nisu dostigla vrhunac civilizacijskog dostignuća, iako ne predstavljaju ništa drugo do elementarne preduslove za normalan biološki život. Još je dug put do opštег prihvatanja i uvažavanja smisla celovitosti ljudskog bića i ličnosti, o čemu govori astrologija. Ona upućuje na jedinstvo čoveka i kosmosa, dok je čovek danas još uvek daleko od jedinstva sa samim sobom, od sopstvenog bića, a još i više od svojih bližnjih.

Dakle, svojim godišnjim dobima, priroda takođe oblikuje čovekov karakter. Nije zaista teško ni laiku da primeti kako se čovek rođen u zimskom periodu (Jarac) po svom rezervisanom, pomalo hladnom i apstraktnom karakteru razlikuje od onog rođenog leti ili krajem proleća (Blizanac, Rak), emotivnog, toplog, komunikativnog i pristupačnog; da se rođen u sam početak proleća (Ovan) svojom žustom energičnošću znatno razlikuje od kolebljivog, umerenog i pažljivog karaktera rođenog u početak jeseni (Vaga).

Sledeća, finija diferencijacija odnosi se na **dekane**. Svaki znak sadrži tri dekana od po 10 stepeni, i svakim simbolično vlada po jedna planeta. Ovo znači da svaki znak ima tri faze svog uticaja: početnu, središnju i završnu. Rođeni u jednom znaku se, prema tome, razlikuju i po dekanima u kojima pada njihovo rođenje.

Svim dekanima dodeljeni su sledeći planetni uticaji:

Ovan: Mars, Sunce, Venera.

Bik: Merkur, Mesec, Saturn.

Blizanci: Jupiter, Mars, Sunce.

Rak: Venera, Merkur, Mesec.

Lav: Saturn, Jupiter, Mars.

Devica: Sunce, Venera, Merkur.

Vaga: Mesec, Saturn, Jupiter.

Škorpija: Mars, Sunce, Venera.

Strelac: Merkur, Mesec, Saturn.

Jarac: Jupiter, Mars, Sunce.

Vodolija: Venera, Merkur, Mesec.

Ribe: Saturn, Jupiter, Mars.

Postoji još finija diferencijacija u skladu sa znacima. Naime, smatra se da svaki stepen svakog znaka ima svoje karakteristično dejstvo. O tome je ovde suvišno govoriti jer bi zauzelo previše prostora. Piramidalnu strukturu prostorvremena, kojom se obrazuje čovekova ličnost, završićemo na najfinijem nivou, a to je trenutak rođenja, sat i minut. On je određen položajem Zemljine rotacije u odnosu na Sunce, to je doba dana ili tačan položaj Sunca u odnosu na mesto rođenja.

Pažljiviji posmatrač, koji nije upućen u astrologiju, naročito ako je roditelj, takođe može da primeti kako se razlikuje karakter osobe rođene u podne (Sunce u desetoj kući) od one rođene u ponoć (u četvrtoj kući). Prva je okrenuta ka javnosti, karijeri, politici i svetskim dešavanjima, i sudska je najčešće tamo i vodi, dok je ponoćni tip pre svega vezan za dom i porodicu, više voli da sedi u kući nego da stalno putuje, ili je okolnostima primoran da bude vezan za kuću ili bavljenje nekretninama; po prirodi je zatvoreniji od prvog.

Još je lakše uočiti razlike između čoveka koji je rođen u rano jutro, neposredno pre izlaska Sunca (prva kuća), od onog u sumrak, pred zalazak Sunca (sedma kuća). Prvi je izrazito samosvestan i samodovoljan, dok je drugi zavisan od drugih i okoline, prvi više voli osamljenost, a drugi društvo, pokazivanje u javnosti i pred publikom, prvi je više sklon da doživjava, a drugi da izražava. Priroda na taj način i dobom dana određuje karakter ličnosti.

Trenutak rođenja, kao vrh piramidalne strukture ličnosti, daje završni i odlučujući pečat celoj strukturi. S njim je određen Ascendent a time i položaji svih dvanaest polja (kuća) koja definitivno odlučuju o sudske, koja, opet, nije ništa drugo do način na koji će se ličnost formirati.

Jedna od najčešćih zabluda laika o astrologiji jeste uverenje da tako daleka nebeska tela ne mogu uticati na to šta će se njima dogoditi u

životu, i da oni „imaju slobodnu volju”, bar najvećim delom ako ne i u potpunosti.

Prva nebulozna pretpostavka o udaljenosti nebeskih tela o kojima astrologija govori, samo pokazuje apsolutno neznanje o astronomskim veličinama svemira u kome živimo. Ako bismo našu galaksiju uporedili s ljudskim telom, tada razdaljina između nas i Plutona ne bi bila veća od rastojanja između dve susedne čelije u mozgu. Njihovu organsku povezanost laik ne bi mogao da porekne, ali će astrološke pretpostavke o jedinstvu prirode lako da odbaci, ili vrlo brzo da zaboravi ako ih i prizna pod teretom činjenica. Tome su naročito skloni astrofizičari. Od svih prosečnih osoba, oni najbolje znaju da je gravitacija najveća i najmoćnija sila u kosmosu. Ona daje koheziju planetama, drži na okupu sve kosmičke sisteme, od sunčevog do galaksija. Ali, uprkos tome oni će 'elegantno' da preskoče činjenicu da ta ista gravitacija, na kojoj se zasniva učenje astrologije, odlučujuće deluje i na organski život. Štaviše, ne treba mnogo znanja da se uvidi da je organski život upravo i nastao pod dejstvom gravitacije, najpre Sunca, zatim Meseca i svih ostalih obližnjih planeta, jer sva tela poseduju gravitaciju. Organski život je celokupan naš svakodnevni život i osnova za dešavanje sudsbine. Zapravo, **organski život i jeste naša sudsina** – njeno nadilaženje spada u ideal ljudskog savršenstva i u svim duhovnim tradicijama je poznat kao iskustvo transcendencije. Ali, taj ideal nije predmet interesovanja prosečnih osoba koje su uslovljene sudsbinom – a to su svakodnevni posao i reprodukcija, odmor, zabava i sve ostale sitnice, nužni pratioci. To je sve organski život. Ukoliko nekako i mogu da priznaju da gravitacija ima udela u organskom životu, možda primećujući da su njome vezani za tle i da sav ritam života zavisi od gravitacije Zemlje, Meseca i Sunca (gravitacije drugih planeta još nisu spremni da priznaju), ipak se neće složiti da je organski život isto što i sudsina. Zato što ne znaju šta je sudsina a šta je prava sloboda. To će biti kasnija tema ove rasprave. Kada se iz kosmosa posmatra Zemlja, ona se vidi kao jedno celovito živo biće, i tada se životi, pokreti i sudsine milijarde ljudskih bića na njoj zapažaju kao vegetativne funkcije njenog organizma – a sićušna bića astrofizičara kao bakterije koje ga svojim neznanjem ometaju iako žive na njegov račun.

Sledeća pretpostavka u ovoj zabludi je da su već poznata dešavanja, događaji koji sačinjavaju život. Ovo „znanje” je tipično za nesvesnog čoveka. On pravi razliku između prirodnih procesa i onoga što sam čini.

Tome su skloni čak i najobrazovaniji među nesvesnim ljudima (fizičari). Iako dobro znaju da su makrokosmička kretanja potčinjena snažnoj uslovljenosti gravitacije, a mikrokosmička takođe snažnim nuklearnim i elektromagnetskim silama, sve ono što se nalazi između ovih krajnosti, a to je naše kretanje u svakodnevnom životu, uprkos svoj logici i činjenicama, oni smatraju različitim i nezavisnim od ostale prirode. Uprkos tome što se naš svakodnevni svet nalazi između ovih makro i mikrokosmičkih sila kao između čekića i nakovnja.

Smatraju da jedino tu, između mikro i makrosveta, u našem ljudskom delanju, vlada „slobodna volja” – mada se niko ne hvali da ju je valjano iskoristio. Tako čovekov ego održava iluziju svog opstanka.

U stvarnosti, sve što postoji na bilo koji način, u nama ili izvan nas, na ovom i svakom drugom svetu, sastavni je deo uslovljenih prirodnih procesa, i ne postoji apsolutno ništa „neprirodno”. Razlikuje ih jedino nivo vibracija i kvalitet angažovane energije. Te razlike daju raznovrsne oblike svemu što postoji i što se dešava. Celu prirodu sačinjava jedna energija, i ona se manifestuje kao kretanje. Kretanje prirode svuda je isto, nema razlike između kretanja elektrona, planeta i našeg kretanja kroz život, jer je energija svuda ista. Ali, njena upotreba pojavama daje različit karakter. Iza toga nema nikakvih razlika; između opipljivih stvari i događaja, unutarnjih ili spoljnih. Iluziju da postoji bitna razlika između nevidljivih procesa sudbinskih događaja, vidljivih predmeta i našeg bića, nameće nam vezanost za ograničena fizička čula i njihov način posmatranja. Sile koje vode čoveka kroz život i daju mu određenu sudbinu putem spoljašnjih događaja, isto su tako sastavni deo prirode kao i sila koja pokreće krvotok u našem telu i sav organski život. Setimo se samo šta smo sve spremni da uradimo, i šta smo sve već uradili da bismo se prehranili i imali sredstva za život. Egoički način posmatranja jedini je razlog zašto krvotok u sebi smatramo prirodnom nužnošću, svoje spoljašnje postupke izrazom „slobodne volje” a sve ostale događaje slučajnošću ili sudbinom. Takvo razlikovanje je bedem ega i našeg neznanja, pa otud i patnje. Ali, u prirodi nema patnje, ona je božanska, savršena celina. Patnje ima samo unutar granica ega, u svetu koji on projektuje. Mi ne želimo da vidimo jedinstvo prirode u organskom opstanku i našim delima zato što ne želimo sebi da priznamo da ništa i nismo učinili u životu osim zadovoljenja naših bioloških potreba, da nismo ni načeli svoju duhovnu suštinu zbog koje i postojimo. Razlog je

tradicionalno neznanje o tome šta je naša duhovna suština i o njoj će nadalje biti reči.

Poslednja i najtvrdja pretpostavka laika koji 'ne veruje u astrologiju' zasniva se na prethodnoj: razlikujući prirodne procese od svojih postupaka, njegov ego stvara iluziju da „ima slobodnu volju”. Ovo ubedjenje, koje nije ništa drugo do manifestacija njegove nesvesnosti, toliko je rasprostranjeno, da su mu podlegli i mnogi komercijalni astrolozi. I oni tvrde da čovek ima slobodnu volju, a da astrološki činioci samo pokazuju mogućnosti koje osoba može da iskoristi ili propusti. To je tačno samo za prosvetljenog čoveka, a ne i za prosečnog smrtnika. Ovo ubedjenje je privlačno jer učvršćuje egoičku nesvesnost, iako je dovoljno samo malo zdravog razuma da bi se primetilo kako čovek ne može ni da diše niti trepne svojom voljom, da su sve njegove fiziološke funkcije nesvesne i spontane. I ne samo unutarnji, fiziološki procesi, već i spoljašnja dešavanja. Teško je ovoga biti svestan jer je prirodna uslovljenošć dovoljno fleksibilna da bi omogućila život i kretanje kakvi su nam poznati unutar granica ega. Ali nam zato istovremeno onemogućava spoznaju ostalih vidova života, koji su daleko sadržajniji, veći i čudesniji od ovoga što nam je poznato. Svaki dovoljno zreo čovek, kada se osvrne na svoj dotadašnji život, morao bi da prizna da postojeću sudbinu nije sam izabrao, bar ne većinu detalja. Priznanje ovakvog stanja stvari komplikuje činjenica da i ono što definitivno smatra „svojom voljom” zapravo je predodređeno astrološkim činiocima u trenutku rođenju. Planetarne aspekte i položaje koji određuju da život bude posvećen sportu ili teologiji, na primer, čovek prihvata kao izraz svoje volje, jer astrološki činioci deluju iznutra, nesvesno, kao „naša” želja i „naša” volja, jednako kao i spolja u vidu događaja. Oni sve predodređuju, pa i to da li će neko biti religiozan ili ne, površan ili fanatik, uspešan u karijeri ili će propasti, kakav će brak imati, i kakav odevni stil preferira.

Svako pokazuje „svoju volju” ali je ona različita kod svakog pojedinca upravo zato što je svačija volja determinisana astrološkim uticajima iz natalne karte, ili trenutkom rođenja. Te uticaje svako izražava kao „svoju volju”, odnosno temperament i karakter. Ako su astrološki uticaji (aspekti i dr.) kod nekog konstruktivni i pozitivni, on će, sledeći „svoju volju”, ili urođenu prirodu, doživeti njihova pozitivna ostvarenja. Ako su negativni i destruktivni, volja će ga odvesti u propast. Zato je čest slučaj da se ljudi koji propadaju, ili čine loša dela, teško mogu odvratiti s tog puta ili načina

života jer ga doživljavaju kao „svoju volju” i „svoje ostvarenje”. Ova teškoća je najbolje poznata psihoterapeutima. Takvim ljudima je jedini spas da slušaju drugoga a ne svoju urođenu prirodu, ili volju – ako je to uopšte moguće. Zbog njih su stvoreni društveni i religijski autoriteti (predanost božijoj volji), etika i moral.

Uslovjenost prirode ima svoju subordinaciju. Neka dešavanja su više, a neka manje determinisana. Nevažni i mali događaji su determinisani u svom lokalnom okruženju, od strane neposrednih uzroka, ili su prepušteni slučajnostima jer imaju samo trenutni značaj. Ali značajni događaji, koji se tiču razvoja i sADBINE, određeni su od strane viših uzroka. Njih otkriva astrologija. (Mada i najmanji događaj može majstorski da bude izrežiran od strane sADBINE.) Zato, da bismo je razumeli, treba da razlikujemo bitna od nebitnih dešavanja.

Da bi se razumeo zakon uzročnosti koji vlada celom prirodom, pa i našim sADBINAMA, valja znati da priroda nije samo ono što opažamo svojim fizičkim čulima. Ona ima više dimenzija, dok mi čulima opažamo samo jednu od njih, jedno vrlo usko područje prirode koje nazivamo fizičkim, trodimenzionalnim svetom. Zakon uzročnosti se, međutim, proteže kroz celu prirodu, kroz sve njene dimenzije, i zato ga ne vidimo celog, već samo one njegove deliće koji se pojavljuju u prolazu kroz fizički plan, i to ako su u našoj blizini, tako da možemo da ih opazimo, ili da na drugi način budemo obavešteni o njima. Budući da ne vidimo ceo tok uzročnosti, već samo njegove fragmente, i to one koji su u skladu s našom paradigmom realnosti, nama stvari i događaji izgledaju nepovezani, izazvani slučajno, čini nam se da zlo vlada i da nema pravde, ili da se sreća događa nezasluženo. Ne opažajući (za naša čula skriveni) lanac uzročnosti na višim dimenzijama, pojave i događaji nam mogu izgledati kao numinozni hirovi nekog Boga ili đavola. Čudesni događaji nisu ništa drugo do manifestacija viših dimenzija na nižim.

Razlog za ovakvo neznanje, na kome se čak grade religije i filosofije, jeste prosto u tome što ne vidimo celinu prirodnog procesa u svim dimenzijama, već samo onaj njegov fragment koji nam je dostupan čulnim opažanjem. (Njime se bavi nauka pa zato astrologija ne može biti njen predmet, jer ona pokazuje zbivanja u svim dimenzijama.) Kao kada bismo okretanje jednog velikog točka posmatrali iz blizine kroz uski prozorci, pa vidimo samo njegov delić. Uočili bismo samo neodređene delove koji se pojavljuju i nestaju, u najboljem slučaju neke cikluse u tim

okretajima. Tek kad se udaljimo i vidimo ceo točak bez ograničenja opažanja, postaje nam jasno da su nepovezane i neobjašnjive pojave sastavni delovi velike celine. Isto je i s prirodom i njenim zbivanjima. Svoje fizičke živote opažamo kroz uske prozorčice naših čula i ograničenog razuma, pa nam zato i izgledaju nesavršeni, pogrešni, nelogični i nesrećni, kao da su žrtve svakojakih nezasluženih nepravdi. Izgleda nam da se život javlja kao nov i da netragom nestaje. Samo kad objektivno sagledamo sve dimenzije prirode, vidimo da je naš fizički život samo jedan delić daleko šireg procesa duševnog dozrevanja večnog života, izraz savršenstva prirode, koja sa svim svojim dimenzijama predstavlja savršenu, bezvremenu celinu i čisto dobro.

Astrologija nam pokazuje procese uzročnosti koji se protežu izvan našeg čulnog opažanja, i tako doprinosi da sagledamo celinu zbivanja i izbegnemo iluziju patnje.

Niti s kojima nas priroda vezuje, i tako uslovljava, dovoljno su dugačke, fine i nevidljive da nam obezbede slobodu kretanja (mada ni nju nemaju svi ljudi) potrebnu za zadovoljenje bioloških nagona za opstankom, pa čak i najnižih strasti. Ovakva sloboda je nužna za biološki opstanak, i zato nam ju je priroda i dala, čak u većoj meri nego životinjama. Onima čiji je um ograničen samo na čulno i fizičko iskustvo postojanja ova, inače samo biološka sloboda borbe za opstanak, stvara utisak da s njom dobijaju i potpunu slobodu. To se dešava čak u tolikoj meri, da na njoj grade 'demokratiju', 'ljudska prava' i verski moral smatrajući da su tu slobodu dobili od Boga – boreći se neprestano protiv loših osobina te iste slobode, kao i ljudi koji razmišljaju drugačije. Zato se u takvoj 'demokratiji' i 'religiji' vodi surovija borba za teritorije i opstanak nego u životinjskom svetu.

Izbor između dobra i zla koje nam priroda daje púkim fizičkim rođenjem, radi biološkog opstanka, nije nikakva sloboda, već izbor kako da udovoljimo prirodnom nagonu za opstanak. To je samo polarizacija iste uslovljenosti koja je dovoljno fleksibilna kako bi omogućila fizički opstanak individue. Možemo slobodno da odlučujemo o tome kako ćemo da zadovoljimo svoje nagone, i tu vrstu slobode, koja ne nadilazi uslovljenost prirode, mi naivno projektujemo na sve oblasti života, pa i na svoju duhovnu suštinu koju još nismo ni upoznali. Samo zato što možemo da mrdamo tamo-amo, nekog da udarimo a nekog pomilujemo (u oba slučaja da obezbedimo sebe), i da pričamo sve što nam padne na pamet,

imamo utisak da smo „slobodni”. To je iluzija, to je sloboda ega i nesvesnog bivstvovanja. Istinska sloboda tek treba da se osvoji duhovnom zrelošću i pobedom nad ovakvom slobodom nagona, koja nas porobljava svojim iluzijama.

Astrologija pokazuje na koje je sve načine čovek uslovljen i na taj način nam pomaže da spoznamo svoju istinsku duhovnu slobodu, svest svoje transcendentalne duše. Uslovljenost može biti pozitivna i negativna jer priroda deluje na sve načine, kroz suprotnosti, podsticajno i sputavajuće, odnosno iskušavajuće, da se pozitivne lekcije utvrde. Pri tome se ovo dejstvo proteže na više života usled zakona karme i reinkarnacije. Zato rana smrt, ili teška sudbina, moraju biti sagledani kao jedna epizoda daleko šireg i većeg procesa nego što je jedan individualan život. Kada se izgubi iz vida ovakva celovitost delovanja prirode, i njeno jedinstvo suprotnosti, tad nastupa tumačenje o „dobru i zlu”, pri čemu zlo uglavnom nadmašuje dobro.

Jedino i čisto dobro je celina postojanja, a ono što je omogućava je naša duhovna suština, Sopstvo ili svest duše koja je odraz božanske svesti. Fragmenti postojanja su uvek u protivrečnostima i patičemo zbog njih dokle god budemo fragmentarni (u egu). Patnja je nesvesnost celine i nju najčešće izražavamo reakcijom, kroz sukob s njenim različitim delovima, odnosno bićima koja nam izgledaju kao „drugi” – zato što smo sami sebi tuđi. Dakle, zlo činimo samo nesvesni, i nesvesnim reakcijama ga održavamo, dok su ljubav i dobrota uvek izraz naše svesti o jedinstvu bića i duhovnoj slobodi – koja je čovekova autentičnost. Ne možemo znati istinu o biću bez ljubavi prema svemu što biva – jer je takvo 'znanje' samo spoljašnje. Isto kao što ne možemo ni da volimo izveštačeno, odvojeno, bez doživljaja jedinstva s voljenom osobom. Dobro i zlo nisu spolja, oni su naša svojstva koja su pokazatelji naše svesnosti i nesvesnosti. Dobro je uvek odraz svesti, a zlo uvek odraz nesvesnosti. Ovo dokazuje činjenica da je čovek sposoban i za jedno i za drugo. Kada ih projektujemo ka spolja (sinonim „dobro” vezujemo za Bo-ga, a „zlo” za đavola), tada samo izbegavamo odgovornost u njihovoј primeni i dokazujemo svoju nesvesnost. Kad preuzmemmo odgovornost, to uvek vodi osvešćenju i dobroti koja je univerzalna i ne zavisi od morala i zakona koji su određeni lokalnim okruženjem.

Priroda postoji zbog tvorenja svesnog subjekta. Pored svih oblika života, taj proces se najintenzivnije kristališe kroz čovekovo biće i

sudbinu. Čovek je završni čin tog procesa. Zato mu je i najteže, ali je i najbliži ishodu. Astrologija, kao kraljica svega znanja, detaljno pokazuje i celinu prirodnog zbivanja i kako je svaki čovek posebno uslovljen, ali ne zato da bi mu samo stavila do znanja da nije slobodan od prirodne nužnosti, nego da bi mu upravo tim znanjem omogućila da se osloboди spoznajom celovitosti bivstvovanja, koja je njegovo Sopstvo. Dakle, čovek jeste uslovljen, ali može da bude slobodan jedino ako spozna ono što ga uslovljava. U tome mu astrologija pomaže sledeći logiku koja kaže da se čvor može razvezati jedino ako znamo kako je zavezan. Da bi tu pomoći čovek dobro iskoristio, mora najpre da bude svestan svoje uslovljenosti, a ne da samog sebe obmanjuje da je slobodu i nezavisnost dobio samim fizičkim rođenjem, ili od nekog Boga. **Sloboda se ne može dobiti, ona je svojstvo lične zrelosti, a zrelost nikada ne može biti svojstvo ličnosti ako je dobijena odnekud.** Čin fizičkog rođenja ni po čemu se ne izdvaja od ostalih uslovljenih organskih procesa u prirodi. On čoveka postavlja u istu ravan sa životnjama i biljkama. Njegovo istinsko, duhovno rođenje tek treba da se dogodi kad kulturnom evolucijom i potpunim osvešćenjem postane jedinstvena i celovita ličnost, **nezavisan od spoljašnjih uticaja.** Koliko je kao ličnost integriran, toliko je nezavisan od gravitacije prirodnog uslovljavanja.

Problem determinacije i slobodne volje je teško razumljiv i inače, a u astrologiji je naročito naglašen. Njegovo rešenje je jednostavno. **Postoji i determinacija sudbinom i slobodna volja, zajedno i uporedo.** Determinacija daje stabilnost i uzročnost u zbivanjima, a sloboda daje kreativnost i nova iskustva i oblike zbivanjima. Bez slobode, postojanje bi se svelo na zatvor bez života. Bez determinacije, sloboda bi se pretvorila u haos i razuzdanost slučajnosti.

Uslovjenost i determinacija sudbinom postoji u onoj meri u kojoj nismo svesni svoje prave prirode, svesti svoje transcendentalne duše koja nadilazi prirodu jer je omogućava. Svest naše duše je odraz božanske svesti koja održava celu prirodu. Stoga, samo u meri u kojoj težimo jačanju svesti svoje duše na ovom svetu, u telu, u toj meri postajemo slobodni. Dakle uslovjenost postoji ali nije potpuna. **Postoji samo jedan izlaz iz uslovjenosti, a to je njena transcendencija u svesti duše, u samospoznaji.** Koliko jačamo tu svest toliko postajemo slobodni i gospodari svoje sudsbine. Uvek kad sledimo nagone i želje koji su od ovoga sveta i tela, i delamo nesvesno, robovi smo sudsbine. Samo kad

delamo svesno i u interesu naše duše, naše savesti, oslobađamo se. Samo takvim delovanjem izgrađujemo svoju slobodu i humani svet. **Jedinu slobodu koju čovek ima jeste da spozna sebe.** Sve drugo je njegovo ropstvo i patnja.

Jedini pravi temelj za čovekovu kulturnu evoluciju daje astrologija, ako se koristi u skladu s njenim smislim, a to je čovekovo duhovno prosvetljenje, a ne ispunjenje ličnih želja. Ovakav promašaj njenog smisla jedini je razlog svih grešaka i nerazumevanja. Natalna karta pokazuje strukturu celog našeg bića da bi nam dala kontekst za njegovo nadilaženje u slobodu, u svesti duše. Transcendencija uslovljenog bivstvovanja je suština svekolike čovekove kulture, duhovnosti i religioznosti. Nigde se objektivnije ne prikazuje čovekova uslovljenost nego u astrologiji, i to za svaku individuu posebno, u skladu s vremenom njenog postojanja, dakle, dinamički, uživo, a ne metafizički i mitološki.

Budući da astrologija pokazuje kako priroda uobličava svesnog subjekta - i kroz sudbinska iskušenja ga navodi da postane celovita ličnost, oličenje smisla bivstvovanja prirode - astrologija će u ljudskom društvu biti upoznata i priznata tačno u onoj meri u kojoj to društvo poznaje i priznaje celovitu i slobodnu ličnost.

Astrologija pokazuje suštinu našeg karaktera koji se spolja manifestuje kao sudbina. Na taj način ona najbolje doprinosi razumevanju našeg položaja u svetu, pravog uzroka i smisla svega što nam se događa. Stoga, nećemo kriviti ni Boga, ni đavola, a ni naše bližnje. Takvim znanjem, omogućava nam opuštenost i ljubav prema svim bićima kroz uvid da smo svi jednakos uslovljeni prirodom dok ne dospemo do istinskog duhovnog probuđenja – na koje nas uslovljenost i goni. Jedan od najlepših prikaza ovakvog smisla astrologije nalazi se u Manihejskim izvorima (Hegemonius, Acta Archelai, 8. Bar Khoni, Scholia, 315, 22–27):

„Kad je Otac Života video kako duša pati u telu... pozvao je Poslanika. A ovaj, došavši, pripremi sve što mu je potrebno za posao spasavanja duša. Napravio je točak sa **dvanaest** sudova... Pokretan kruženjem nebeskih sfera, taj točak zahvata duše koje umiru... I splav se puni dušama koje ti sudovi zahvataju, pa ih zatim iskrcava... u Eone, gde ostaju u Stupu Slave zvanim Savršeni čovek... To je stup svetlosti, jer je ispunjen pročišćenim dušama”.

ANTROPIČKO NAČELO I OBLIKOVANJE SUBJEKTA

Današnja shvatanja teorijskih fizičara o prirodi fizikalne stvarnosti dospela su do jedinstvenog paradoksa. S jedne strane, eksperimentalna otkrića u subatomskoj fizici istopila su gotovo sva dosadašnja ubedjenja o materijalnoj stvarnosti, o njenoj čvrstoći i postojanosti, i otkrila su nam da je takva slika sveta samo privid koji nam stvara priroda čulnog opažanja, a ne izraz same stvarnosti. Suština materije ili subatomska stvarnost se pokazala kao krajnje relativna i direktno zavisna od subjekta koji je doživljava. Ubrzo nakon svog nastanka, dvadesetih godina, kvantna fizika se zaplela u problem odnosa subjekta prema prirodi, jer se priroda tog odnosa pokazala kao presudna za dobijanje rezultata eksperimentalnih istraživanja. Takvim uvidima se, s druge strane, približila drevnim znanjima o suštini stvarnosti, mističkim spoznajama koje su sadržane u osnovi svih velikih duhovnih tradicija.

Prema Fritjofu Kapri, koji je u svojoj poznatoj knjizi *Tao fizike (O procesu individuacije videti u knjizi C. G. Junga: 'Čovek i njegovi simboli'* (Carl G. Jung: *Man and his Symbols*).- prim. aut.) izneo paralele između savremenih fizikalnih teorija i drevnih, uglavnom istočnjačkih mističkih uvida, ovo zbližavanje se sastoji iz osam tačaka.

1. Jedinstvo svih stvari i događaja – svet se ne može razložiti na nezavisne, manje jedinice.
2. To sveopšte jedinstvo uvek zahvata i svesnog subjekta (čoveka, posmatrača) i on je neposredan učesnik u toj meri da je spoznaja jedinstva njegova sADBudina, kao i da se sve zbiva da bi se njegova svest kristalisala.
3. U tom jedinstvu sve razlike i suprotnosti su relativne; suprotnosti su polovi jedinstva i kao takvi omogućavaju mu životnu dinamiku.
4. Svi pojmovi su plod razuma i ne mogu se primeniti na samu stvarnost prirode, ne dotiču svojstva same stvarnosti.

5. Iza prostora i vremena relativističke fizike stoji jedna viša, bezvremena dimenzija, implicitni poredak u kome su svi događaji u prirodi međusobno povezani, ali ne uzročno.

6. Kosmičko jedinstvo je dinamičko i neodvojivo od svojih višestrukih pojavljivanja, priroda je u dinamičkoj ravnoteži i mnoštvo je iluzija ograničenog, čulnog načina posmatranja.

7. Prostor i čestice nisu strogo odvojeni i suprotstavljeni, već su u dinamičkom i živom procesu neprekidnog kretanja, nastajanja i propadanja. Čestice nastaju iz oscilovanja polja koja su bez oblika i određenja, i u njima nestaju; iako su nemanifestovana, polja su stvarnost iz kojih proizilaze entiteti koje opažamo kao čestice koje sačinjavaju fizički svet.

8. Celokupna stvarnost je postojani kosmički ples energije, igra nastajanja i nestajanja. Čestice koje sačinjavaju fizičku stvarnost su zapravo energetski procesi, a ne čvrsti objekti.

Klasična fizika se od Njutna pa sve do početka dvadesetog veka bavila mehanističkim modelom opisa sveta. On je odgovarao prostom, čulnom iskustvu, i bio je uspešan u tehničkoj primeni. Tehnološka revolucija i moderno doba su i započeli kada je čovek shvatio sve aspekte kretanja u čulnom, fizičkom svetu.

Dvadesetih godina ovog veka došlo se do dubljih i revolucionarnih uvida u prirodu fizičke stvarnosti, u subatomski svet. On je pokazao da se osnovne čestice, od kojih su sačinjeni atomi fizičkog sveta, potpuno razlikuju od klasične predstave o materiji, ponašaju se paradoksalno, preskaču zakone uzroka i posledice, pa čak i ograničenja vremena i prostora. Njihov se položaj i brzina ne mogu tačno odrediti jer se nalaze u visokoenergetskom i vibrаторnom stanju kao sićušno polje zvano kvantno polje. Od kvantne fluktuacije zavisi šta će se iz tog polja izrodit, kakva čestica ili talas. Za razliku od krute mehanističke predstave o svetu, kvantna fizika je pokazala da je dublja stvarnost sličnija organskom modelu jer posmatrač postaje učesnik u zbivanju, što je blisko mističkim uvidima o jedinstvu prirode na kome se zasniva i astrologija. Ukratko, savremenim fizičar je došao do nepremostive prepreke, do sebe samog. Na dnu prirode ugledao je odraz svog Ja.

Već je u ranoj fazi kvantne fizike uočeno da rezultati eksperimentalnih istraživanja subatomskih čestica zavise od tumačenja posmatrača, da on svoje parametre iz makrosveta primenjuje na

mikrosvet, što je nespojivo, pa se zato javljaju paradoksi, poput toga da objekti u mikrosvetu imaju svojstva i talasa i čestica. Na tome se uglavnom sve i zaustavilo, iako su neki teoretičari (*Werner Heisenberg, Jürgen Habermas, Stephen Toulmin, David Bohm, John V. Davis, Fritjof Capra - prim. aut.*) pokušali manje ili više uspešno da osmisle novu situaciju na etičkom i egzistencijalnom planu definišući tako nastalu novu nauku. Međutim, najnovija otkrića produbila su ovaj problem do onih dimenzija na kojima deluje astrologija. Nedavno je otkriveno da od samog prisustva posmatrača zavisi kako će se ponašati mikrosvet, da li kao čestica ili talas. Ustanovljeno je da samo prisustvo bilo kakvog posmatrača uzrokuje da se kvant energije ponaša kao čestica, dok se bez njegovog prisustva ponaša kao talas. Kao da čestica, odnosno priroda, zna da samo pred posmatračem treba da preuzima trodimenzionalno obliče. Dakle, to više ne zavisi samo od tumačenja posmatrača, kako se mislilo do sada, već od samog njegovog prisustva.

Implikacije ovog otkrića su tako dalekosežne da će po značaju nadmašiti i samo otkriće subatomskog sveta i njegovih svojstava, jer će konačnu suštinu prirode i ljudsko bivstvovanje sjediniti na način kako to do sad nikad nije bilo moguće. Ono je, zapravo, oduvek bilo sjedinjeno u mističkim iskustvima duhovnog prosvetljenja i drevnom znanju astrologije, ali ovde nam je namera da se tome približimo sa stanovišta današnjeg znanja o fizikalnoj stvarnosti i čoveku.

Najsigurniji korak u tom smeru biće nam kosmolоška teorija Jačeg antropičkog principa (Strong Anthropic Principle ili SAP). U mnogim rezultatima iz oblasti kosmologije i kvantne fizike otkrivena je čitava serija podudarnosti između numeričkih vrednosti nekih fundamentalnih konstanti prirode, kao što je odnos između mase protona i mase elektrona; da je gravitaciona masa protona samo malo drugačija, ne bi bilo zvez-da. Uočeno je da sama mogućnost postojanja života zavisi od ovih podudarnosti, da suštinska svojstva univerzuma moraju da budu upravo ovakva kakva jesu da bi se pojavila evolucija života zasnovanog na ugljeniku i, u krajnjem vidu, čovek kao svesni posmatrač. Ova činjenica nametnula je formiranje antropičkog principa, ili načela po kome vidljive osobine svemira, kakve su u svemu, nisu proizvod slučajnosti ili prirodne selekcije između više mogućnosti, već su posledica sasvim određene svrhe: stvaranje uslova za nastanak svesnog subjekta.

Ovakav logičan odgovor za podudarnosti mnogih odnosa koji leže u osnovi prirode nije zadovoljio popularnog astrofizičara Stivena Hokinga. On ga (u knjizi Crne rupe i bebe–vaseljene, Beograd: Polaris, 1995) odbacuje jer smatra da nije dovoljno reći da su stvari takve kakve jesu samo zato što mi postojimo. On smatra da Sunčev sistem jeste nužan za naš život, ali mnogi delovi kosmosa nisu pogodni ni za kakav oblik života. Uz to tvrdi da smo mi tako mali i neugledni naspram veličine kosmosa, da je teško prihvatići da sve to postoji zbog nas, i previđa da upravo razmere garantuju mnoga pogodna mesta za život sličan našem. Osim da je "teško prihvatići" on ne daje nikakve dokaze da teorija nije tačna.

U potrazi za Velikom objedinjavajućom teorijom, koja ujedinjuje tri kategorije fizičkih međudejstava (a to su jaka i slaba nuklearna sila i elektromagnetizam) s gravitacijom, njegovi uvidi su se kretali od teorije Velikog praska do hipoteze o imaginarnom vremenu. Ujedinjenje prve tri sile koje vladaju u mikrosvetu već je na vidiku zahvaljujući hipotezi o kvarkovima i kvantnoj hromodinamici, dok je gravitacija ostala izvan jer je isuviše slaba za dejstva u mikrosvetu. Ostao je, dakle, problem sjedinjenja mikro i makrokosmosa. To jedinstvo nije nikad bilo problem misticima i astrolozima, ali za današnje fizičare je zaista problem da ga obrazlože, matematički dokažu i eksperimentalno provere.

Ovaj problem je nerešiv zato što se objektivizuje, projektuje spolja, što se uporno previđa značaj i smisao subjekta, čovekove ličnosti u svemu tome. Krajnji domet objektivacije ishoda prirode jeste teorija Velikog praska. Prema njoj je ceo univerzum pre dvadesetak milijardi godina bio zgusnut u jednu singularnu tačku, neizmerno velike mase i temperature. Kako je u toj singularnosti (kažu, „veličine zrna graška“) sažet sav prostor i vreme, jasno je da ona protivreči sama sebi, jer nije mogla nigde da postoji i nikad da se dogodi jer pre nje nije bilo prostora ni vremena. Ali zato je u mašti fizičara mogla lako da eksplodira i inflatorno se raširi u danas postojeću vaseljenu. Dokaz za ovu singularnost pronalaze u opažanju da se galaksije međusobno udaljavaju, mada ih malo zbunjuje to što ne mogu da ustanove iz koje se početne tačke udaljavaju budući da se ono odvija iz svih tačaka. Još više ih zbunjuju neka novija neproverena posmatranja po kojima bezbrojne galaksije nisu slučajno razbacane po kosmosu, nego obrazuju ogromnu spiralu, nalik DNK. (Ovo bi potvrdilo drevnu Hermesovu izreku da „ništa nije spolja, ništa nije iznutra, jer sve

što je spolja, iznutra je".) Najudaljeniji snimci kosmosa veoma liče na snimke neurona u našem mozgu. Takođe i pozadinsko mikrotalasno zračenje, za koje se smatra da dolazi od početne faze stvaranja vaseljene, da je ostatak Velikog praska, kao za inat dolazi odasvud. Kap koja je prelila čašu iz koje se opijaju teorijski fizičari došla je nakon rezultata kompletног snimanja pozadinskog zračenja (satelitom Planck 2013. godine) koja su pokazala da se naša planeta zapravo nalazi u središtu kosmosa. Pored toga, dokazala su da pozadinsko zračenje dopire odasvud, što obara teoriju o Velikom prasku koji bi morao da ima neko mesto svog nastanka u univerzumu.

Ovo nas zapravo dovodi do druge kosmoloшке teorije koja kaže da je kosmos veliki hologram, da svaki njegov delić u sebi sadrži sliku celine kosmosa (*O hologramskoj paradigmi videti u knjizi Michael Talbot: The Holographic Universe, 1991 - prim. aut.*). Prema tome, rezultati očitavanja pozadinskog zračenja bili bi isti i sa svake druge tačke posmatranja u kosmosu, svaka bi bila u središtu univerzuma.

Te dve teorijske postavke, teorija Jačeg antropičkog principa i hologramskog univerzuma, osnova su na kojoj se zasniva delovanje astrologije.

Vaseljena postoji bez početka i kraja u imaginarnom vremenu, u večnoj sadašnjosti, koja je nalik sferi: postoji, iako nema početka ni kraja. Time su zadovoljeni i teorija relativnosti i zakoni kvantne mehanike; zajedno mogu neometano da deluju.

Koncept linearнog stvaranja, od početka ka kraju, projekcija je uslovленог uma i svih proračuna za opstanak ega, dok je nelinearno postojanje, bez početka i kraja, večno i celovito (sfera i krug su arhetipski simboli čovekove Sopstvenosti), izraz stvarnosti samog bića; kao i ljubav koja nema proračuna i interesa, već jednostavno jeste.

Ideja bespočetnog postojanja javlja se vrlo rano u religijskim i mističkim spekulacijama, ali najbolje ju je nagovestio Platon u Timaju, govoreći o sfernoj prirodi božanske duše. Takođe, u indijskoj filosofiji advaita vedante kaže se da je svet maya, privid, koji nema početka ni kraja. Biće nam jasnije na koji način može postojati ono što je bespočetno ako ga sagledamo kao sferu. Bespočetnu i beskrajnu prirodu prostorvremena univerzuma dokazuje sferni oblik svih nebeskih tela i njihovih putanja.

Četvorodimenziono prostorvreme, večna sadašnjost, koja nema ni početka ni kraja već jednostavno postoji, ne protivreči iskustvenom, trodimenzionom vremenu koje postoji samo za naša čula. Njegova strela usmerena je samo ka budućnosti koju ne poznajemo, dok se prošlosti samo sećamo. U večnoj sadašnjosti, prošlost, sadašnjost i budućnost postoje simultano. U njoj je vasiona beskonačna, jedinstvena, bez granica ili singularnosti, dok se u našem, čulnom vremenu, stvari događaju kao da singulariteti postoje. U njemu se vasiona širi, a ima i crnih rupa, stvari nastaju i nestaju iz vidokruga naših čula i mi mislimo da su zaista nastale ili potpuno nestale, pa tu logiku primenjujemo i kad tumačimo kosmos. U večnoj sadašnjosti „početak“ kosmosa nalik je Zemljinom severnom polu, ukoliko podeoke geografske širine uzmemosmo kao analogne vremenu, a „kraj“ južnom polu. Ali te dve tačke nisu ni po čemu posebne, za njih važe isti fizički zakoni kao i na svim drugim tačkama na Zemlji. Ova analogija nam, međutim, pokazuje da čulno, linearne vreme realno postoji samo za subjekta koji se nalazi na površini sfere, odnosno Zemlje.

Ako ovome pridružimo antropički princip, što nije u neskladu jer mi ipak postojimo i osmišljavamo sva ta vremena, doći ćemo do teorijskog objašnjenja zašto uopšte deluju astrološki principi. Pre svega, astrologija počiva na četvorodimenzionom obavijanju prostorvremena oko Sunca, koje se zbiva sfernim kretanjem takođe sferno uobličenih planeta. Vreme je u astrologiji ciklično (zbog sfernog kretanja prirode) i više je imaginarno nego linearne, jer se sažima po modelu holograma i deli po principu 'jedan dan, jedna godina', na osnovu čega se izrađuju solarni horoskopi, primarne i sekundarne direkcije. Svaka vremenska celina ima svoj kontekst. Dakle, ***osnovni metodi predviđanja u astrologiji mogući su upravo zbog svojstva večne sadašnjosti, zbog hologramske prirode univerzuma, i njegovog superiornog odnosa prema trodimenzionom čulnom i linearном vremenu.*** Budući da sve postoji samo u večnoj sadašnjosti, univerzum je hologram. Možemo reći da astrologija i nije ništa drugo do metod prevođenja nekih osnovnih činjenica našeg postojanja iz bezvremene, neuslovljene sadašnjosti na jezik i razumevanje svakodnevnog, ograničenog i uslovljenog čulnog vremena.

Da se astrologija zasniva na praktičnom tumačenju hologramskog bezvremenog univerzuma, vidimo na primerima kad npr. planeta prelazi preko tačke gde se nalazila nekad, u trenutku našeg rođenja (tranziti).

Ona deluje tačno onako kako teorija astrologije pokazuje, i to uvek možemo videti na ličnom iskustvu.

Delovanje astrologije na principu hologramskog sažimanja vremena, vidimo u uticaju primarnih i sekundarnih direkcija, u kojima se kretanje planeta za jedan stepen Zodijaka, odnosno za jedan dan, računa kao jedna godina.

To su sve dokazi da ***drevna nauka astrologije svoju praksu zasniva na hologramskom univerzumu, kojeg je otkrila tek savremena nauka, ali samo teorijski*** (*Drevna znanja su mnogo veća i bogatija nego što nam to predstavlja međustrim nauka. O tome više možete saznati u delima Graham-a Hancock-a. - prim. aut.*).

Stoga je astrologiju sasvim ispravno nazvati naukom jer ona to jeste. **Sve je u astrologiji zasnovano na činjenicama**, poput tačnog položaja planeta, na posmatranju i analizi činjenica u praksi. **U astrologiji ne postoji nijedan element verovanja i sujeverja**. Uostalom, ona je s pravom oduvek smatrana majkom svih nauka. Za ispravno razumevanje astrologije jedino je potrebno objedinjeno znanje svih nauka, bez predrasuda.

Tranziti planeta, koji deluju vanvremenski (takođe i nezavisno od prostora, jer daljina nema značaja) utiču na nas kao svesne subjekte, na naše stanje svesti i na zbivanja. To u praksi dokazuje teoriju Jačeg antropičkog načela.

Ovo razumevanje postaje dublje ako se prepozna u jedinstvu cele prirode. Tada postaje jasno da sferno zbivanje večne sadašnjosti prostorvremena, na kome se zasniva astrologija, objedinjuje kosmička zbivanja sa celokupnim organskim životom i našom sudbinom. Iz te perspektive se, naime, jasno vidi da kruženje Zemlje oko svoje ose i oko Sunca, kao i kruženja ostalih planeta u sunčevom sistemu, direktno izazivaju organski život na Zemlji i svu njegovu dinamiku. Svojom gravitacijom (magnetizmom) planete indukcijom (*Podsećanje: kada se u blizini zatvorenog provodnika bez struje pokreće magnet, nastaje električna energija koja traje samo dok magnet rotira oko njega. Faradej je ovo nazvao magnetnom indukcijom. Sam termin inductio na latinskom znači uvođenje ili navođenje. - prim. aut.*) izazivaju na Zemlji još finija energetska kretanja, a to je organski život. Kada bi se Zemlja zaustavila, zajedno sa ostalim planetama, tada bi sav organski život stao i raspao se u prah. Mi svoje psihofizičko biće uopšte i ne moramo da pokrećemo, tačnije rečeno, ono

samo može da se kreće i živi jedino zahvaljujući tome što se Zemlja sa ostalim planetama kreće, a naročito Mesec. Mesec je veliki magnet koji svojom rotacijom najsnažnije indukuje kretanje celokupnog života na Zemlji. Po uticaju je najznačajniji jer je najbliži. Ostale planete takođe imaju svoj uticaj zavisno od svoje veličine, brzine i udaljenosti. Skup svih njihovih uticaja preko međusobnih aspekata stvara život kakav nam je očigledan na Zemlji.

Planete daju karakteristike i dinamiku našem biću zavisno od svoje dinamike. Najbrži je Mesec i on je odgovoran za um koji se menja najbrže. Drugi po brzini je Merkur, on je odgovoran za intelekt koji je stabilniji od uma koji se trenutno menja, ali još uvek mora biti okretan i brz. Treća je Venera, odgovorna za ljubav i osećaje. Potrebno im je vreme da se razviju, ali se i dalje brzo menjaju i prilagođavaju. Četvrti je Mars, odgovoran za telesnost i energiju. Potrebno je mnogo više vremena za izgradnju mišića i kondicije, sticanje snage i njenu primenu. Naša energija se menja sporije od osećaja ljubavi i uma. Peti je Jupiter, odgovoran za karakter. Ne možemo promeniti svoj karakter i filozofiju preko noći. Da bi se čovek promenio, potrebno je snažno dugogodišnje delovanje, a i to je retko. Šesti je Saturn, odgovoran za mudrost, kvalitet koji najsporije stičemo u životu. Može potrajati ceo život da bismo stekli mudrost, a kad se to dogodi, ona se ne može poništiti.

Sedmo je Sunce, koje se uopšte ne kreće. Ono je fiksno središte celog sistema, ali se kreće kroz galaksiju zajedno sa svojim planetama. Za ostale planete, ono je nepokretno. Sunce je duša, potpuno nepokretna i večna. Dokle god Sunce postoji, postoje i planete. Kad Sunce izgori, sve planete će takođe biti uništene. Dakle, Sunce je ključno za planete. Um, inteligencija, mudrost i ljubav će doći i proći. Ali duša ostaje moćna, beskrajna i nepromenljiva kao svedok svih zbivanja. Sve se kreće i zbiva oko nje i zbog nje.

Najnovija kosmologija se otud nije približila samo drevnom iskustvu astrologije, već je potvrdila i neke slične nagoveštaje zapisane u književnosti đaina, pripadnika najstarije religije, ne samo na indijskom potkontinentu. U jednom od najstarijih prakritskih tekstova, *Uttaradhyayana-sutram*, стоји да „vreme postoji u onome što nazivamo vremenski određenim prostorom“. Klasični komentari objašnjavaju to na sledeći način: vreme postoji samo „na kontinentima gde žive ljudi i na okeanima koji pripadaju tim kontinentima“. U Tattvarthadhigama-

sutram doslovno se tvrdi da „nebeska tela svojim kretanjem proizvode vreme”. U komentarima se dalje ističe da je vreme takođe supstancija i to se dokazuje time što i vreme i supstancija imaju ista obeležja: nastanak, trajanje i prestanak. I najzad, tvrdi se da je funkcija vremena da održava supstancije u kontinuitetu, u modifikacijama, kretanjima i redosledu zbivanja.

Najnoviji trend osmišljavanja svih dosadašnjih uvida u fizikalnu realnost, koji zastupa Fritjof Kapra, jeste sistemsko mišljenje. Ono ističe da suštinska svojstva svakog živog sistema potiču iz interakcija i odnosa između činilaca, i da se ti odnosi ponavljaju u izvesnim konfiguracijama ili šemama. To je dinamički proces odnosa koji izražava određeni kvalitet, i ne može se izraziti kvantitativno, merenjem veličina i težina. Stoga se ne može ni izraziti jednom teorijom. Tu je potrebno mapiranje šemama.

Teško je naći bolju definiciju astrologije. Natalna karta je ta šema koja mapira naše postojanje u vremenu.

Sistemsko mišljenje nam kazuje o uzaludnosti traženja Velike objedinjavajuće teorije jer mikro i makrokosmos postoje u dinamičkom odnosu koji se šematski izražava kroz cikluse prirode i pojave, dakle, kroz same događaje. Velika objedinjavajuća teorija će se ostvariti kroz našu kulturu življenja, a ne u nekom naučnom spisu, koji čak ni većina naučnika neće moći da razume.

Astrologija, kao najstarija šema zbivanja prirodnih ciklusa, pokazuje na koji način mi učestvujemo u tim događajima, kako oni oblikuju nas i naš život, kako nebeska šema oblikuje naše bivstvovanje. Ona tako definitivno obustavlja objektivaciju smisla postojanja izvan, koja nije ništa drugo do zaborav samog postojanja. Mi se već nalazimo u jedinstvu mikro i makrokosmosa i ne treba da ga tražimo pomoću neke objektivističke teorije s kojom bismo nešto objektivno menjali kako bi nam bilo bolje. Treba da budemo svesni tog jedinstva jer samo nas takva neuslovljena, čista svest može izbaviti iz uslovljenosti, samo s njom postižemo nešto istinski novo i bolje. Uslovljava nas jedino nesvesnost.

Traženje Velike objedinjavajuće teorije počiva na istom ubeđenju kao i religijsko traženje idealne vere koja će „spasiti svet”, a to je ubeđenje da je moguće kolektivno „spasenje”. Svaki kolektivizam je samo odraz biološkog nagona za očuvanjem zajednice, čopora, plemena ili nacije, i smisao svih kolektivističkih ideja (i religijskih i naučnih) je afirmacija ovog nagona. Istinsko „spasenje” je, međutim, čin lične samospoznaje koji

se postiže kroz proces individuacije. Njegovo usmerenje je, za razliku od interesa kolektiva, drugačije, može se reći: vertikalno. Nema, dakle, kolektivnog spasenja. Istinska sloboda ili duhovnost može zasijati samo kroz zrelog pojedinca koji će svojim ličnim primerom drugima svedočiti o njoj jer je ona izvor života i čovekovog bića. Bit se uvek jedinstveno ispoljava, zato što je živa. Samo ono što je otuđeno i mrtvo, poput neke dogme ili teorije, ostaje uvek nepromenljivo i može svima da se podjednako deli. Cela priroda, njen mikro i makrokosmos prepliću se u čoveku i objedinjuju se. Ne u nekakvoj teoriji, već u njegovoj celovitoj ličnosti.

Astrologija pokazuje detalje tog objedinjavanja.

ZODIJAK

A B C D E F G H I J K L

Opšte je poznato da reč zodijak potiče od grčke reči zodion što znači „životinjski pojas”, i da se odnosi na dvanaest sazvežđa koja duž ekliptike okružuju Zemlju. Manje je poznato da je ta reč zapravo preuzeta od staroegipatske reči zo-djaja-kos koja znači „raspodela zbog posla”. A još daleko manje je poznato radi kakvog posla su zodijski znaci raspoređeni baš tako kako jesu, i to u svim krajevima sveta i u svim epohama, od Severne i Južne Amerike, preko Egipta i Vavilona, do Indije, Tibeta i Kine.

Cela priroda služi ispoljavanju božanske svesti – kroz svesnog subjekta koji je na ovoj planeti uobličen kao čovek. To znači da cela priroda služi prosvetljenju čovekove duše. Da bi to ostvarila, svoju energiju, koja se izražava sveopštim kretanjem, mora koherentno da uobliči tako da taj oblik bude oličenje njenog smisla. To je njen posao (tj. kosmosa), da radi na oblikovanju svesnog subjekta u malom, na mikrokosmosu. Smisao postojanja tog subjekta je samospoznaja. Čovek je, dakle, odraz kosmosa u malom, mikrokosmos, i to je razlog zašto astrološka tradicija, koju je praksa dokazala, pripisuje svakom funkcionalnom delu ljudskog tela po jedan zodijski znak. Glava je oblikovana po principu znaka Ovna, vrat pripada Biku, ramena i ruke Blizancima, gornji deo grudi i srce Raku, pleksus Lavu, stomak Devici, kukovi Vagi, reproduktivni organi Škorpiji, butine Strelcu, kolena Jarcu, listovi Vodoliji i stopala Ribama. I zaista, čovekovo telo je baš takvog oblika samo zato što je Zemlja baš toliko udaljena od Sunca i ostalih planeta. Ukoliko bi njena gravitacija, određena masom, samo malo bila drugačija, čovek bi izgledao sasvim drugačije. Masa i gravitacija su joj baš takve jer se oko Sunca i pokraj ostalih planeta kreće baš brzinom kojom se kreće. I obratno, njena brzina je takva zato što joj je masa kakva jeste. Ukoliko bi jedan činilac bio drugačiji, i svi ostali bi bili drugačiji. Sve je povezano i recipročno. Stoga, izdvojiti čoveka iz te celine, bilo bi odraz čistog neznanja. Čoveka su oblikovali prirodni ciklusi, smena godišnjih doba i sve što priroda u sebi nosi, a što se ne ograničava samo na površinu Zemlje. Njeno tle je zapravo samo podloga na kojoj se projektuje bivstvovanje celog kosmosa, a naročito Sunčevog sistema, jer njena masa,

gravitacija, rotacija i revolucija, od kojih direktno zavisi sav organski život, neposredno je uslovljena planetama Sunčevog sistema, njihovom gravitacijom i kretanjem.

U četvorodimenzionom prostorvremenu, u stvarnosti, oblik, gravitacija i kretanje svih tela Sunčevog sistema, organski život na Zemlji, čovekovo psihofizičko telo i sudbina *su jedno isto, ali u različitim dimenzijama i razmerama*. Njihovo kružno, tačnije spiralno kretanje, uobličava različite dimenzije pojavnosti. Najgrublja, a za naše opažanje najobjektivnija dimenzija, bila bi sam fizički oblik planeta i njihova masa. Oni su u direktnoj zavisnosti od brzine kretanja i udaljenosti od Sunca, koji bi bili sledeća, finija dimenzija. Atmosferske prilike i klima na planetama, koji takođe zavise od prethodnih dimenzija, bila bi sledeća, a organski život još finija dimenzija. Čovekovo obliće i njegova svesnost izražena kroz sudbinu, najfinija je dimenzija celog ovog spiralnog uobličavanja koje izaziva Sunce. Otud je Sunce osnovni princip integracije čovekove suštine. Sunce svojom masom i gravitacijom povija i sažima okolno prostorvreme, najkonkretnije uobličeno kao planete. To sažimanje proizvodi organski život na najpogodnjem mestu Sunčevog sistema, na Zemlji. Kroz evoluciju organskog života sve to sažimanje realizuje svoj egzistencijalni smisao, dok duhovni smisao ostvaruje kroz obliće najkompletnijeg i najsavršenijeg organskog bića: čoveka. Zato je on mikrokosmos i to na način kako prikazuje astrologija.

Psihofizička evolucija prostorvremena ka ličnosti i svesti o sebi, u pogodnim organskim uslovima na planeti Zemlji, razvija se po principima koje izražavaju znaci Zodijaka. Oni su, opet, izraz prirodnih ciklusa i smene godišnjih doba. Svaki ciklus smene godišnjih doba ima dvanaest faza. Svaka faza predstavlja jedan princip u razvoju psihofizičkog bivstvovanja ka svesti, tačnije, jedan aspekt svesnog bivstvovanja.

Da bi svest u biću dostigla potpunu zrelost, neuslovljenošć i determinisanost, ona ne može da se razvije iz samo jednog, već iz svih aspekata bivstvovanja koji sačinjavaju organski život, a njih je, kako smo rekli, dvanaest. Iskustvo bivstvovanja mora da reinkarnacijom prođe ceo prirodni ciklus preobražaja i rasta dok ne dođe do svog Sopstva, mada se oko njega sve vreme vrti kao oko Sunca. Sunce je oduvek predstavljalo čovekovu Sopstvenost ili suštinu. Ali, priroda psihičkog iskustva je sledeća: dok ne opiše ceo krug, ne može da bude svesno gde mu se nalazi

centar i koji je ishod svega. Neophodno je da upozna sve što nije – da bi spoznalo ono što jeste.

Krug cikličnog usavršavanja bića, s ciljem da ono bude po-dobno svesti o sebi, sadrži dvanaest faza koje su sačinjene od četiri elemenata i tri kvaliteta.

Dvanaest znakova Zodijaka se mogu podeliti i u četiri grupacije od po tri znaka koji predstavljaju godišnja doba. Ove grupacije najbolje izražavaju duhovnu evoluciju, a to je ono što nas ovde najviše interesuje.

Ribe, Ovan i Bik su prva, prolećna grupacija. To je razdob-lje rasta nediferenciranih bioloških nagona, koji se u čoveku izražavaju kao instinktivno-predracionalan karakter, što izaziva prevagu nesvesnog, impulsivnog, čulnog i imaginativnog.

Blizanci, Rak i Lav čine drugu, letnju grupu znakova. Ovde se prethodno započeti pokret nagona po prvi put zaustavlja u nameri da stvari zadobiju svoje mesto i oblik, da se razlikuju i razvrstaju. Čovek se ovde po prvi put odvaja od nediferenciranog prirodnog nastajanja i stiče svest o egu, o sebi i o drugima, spoznaje stvari na osnovu razlikovanja subjekta i objekta, ali uglavnom na nivou fizičkog oblika, tj. iskustva. Ovde se stvari razvrstavaju i ustanovljavaju mentalno (Blizanci) emocionalno (Rak) i fizički (Lav). Učeći rasuđivanje, iskušava se kroz suprotstavljanje, neslaganje, sukob suprotnosti nastalih racionalnim razlikovanjem. Ovde pre svega sazrevaju analitički razum i racionalna svest.

Devica, Vaga i Škorpion su jesenja grupacija. Tu započinje nova evolucija, koju će nasuprot instinkтивnoj, prolećnoj, karakterisati mentalna organizacija, ravnoteža i hijerarhija koji će omogućiti duhovno uzdizanje. U ovoj fazi stvari se po prvi put povezuju na duhovan način, po smislu, a ne pukom reakcijom kao ranije. Rađa se ispravan osećaj za ravnotežu između suprotnosti, unutar subjekta i u objektivnom svetu, između ja i ne-ja. U jesen sve počinje da truli i život prividno nestaje, ali ne da bi zaista nestao već da bi pripremio teren za nov život. To je začetak razlikovanja subjektivne i objektivne stvarnosti.

Poslednju trijadu čine Strelac, Jarac i Vodolija. Ovde je bivstvovanje nadišlo instinktivan, racionalan i egoički način opstanka i teži slobodi od uslovjenosti prostor-vremenom, ka čistoj svesti, duhu i smislu. Ranije su se prikupljala sva iskustva pojavnog sveta i materijalnih ograničenja. Sada su asimilovana i prevaziđena u višoj svesnosti koja je okrenuta apsolutnom.

Zodijački znaci se dele po elementima na zemljane, vodene, vatrene i vazdušne znake. Elementi simbolično izražavaju načine opažanja sveta i reagovanja na pojave. Ti načini su mišljenje, (čulno) opažanje, osećanje i intuicija. Funkcije su u međusobno suprotstavljenom odnosu tako da mišljenje stoji nasuprot osećanja, a (čulno) opažanje nasuprot intuiciji. Ove psihološke funkcije imaju svoju arhetipsku simboliku u pomenutim elementima, tako da zemlja odgovara (čulnom) opažanju, voda osećanju, vatra intuiciji a vazduh mišljenju. Ovakva ontološka struktura je podudarna sa oničkom strukturom samog sveta koji je sačinjen od koherentnih stanja (zemlja), fluidnih (voda), koji zavise od različitih temperatura (vatra) i gasovitih, odnosno elektromagnetnih stanja (vazduh).

Prvo, vatreno trojstvo znakova čine Ovan, Lav i Strelac. Kroz njih intuitivna, neposredna spoznaja sveta evoluira od nesvesne impulsivnosti Ovna i njegovog pretežno fizičkog izražavanja, preko Lava gde se izražava kroz ego i autoritet, do Strelca, gde se intuicija izražava duhovno, kroz objedinjavanje svega znanja i iskustva.

Drugo, zemljano trojstvo su Bik, Devica i Jarac. Ono pokazuje kako opažanje evoluira od onog u Biku, koje je potpuno zavisno od konkretnog oblika koji se prikazuje čulima, preko onog u Devici, gde se opažanje podvrgava ispitivanju i uviđa da čulni oblik nije jedini merodavan, do onog u Jarcu, gde opažanje prevaziđa čulnu uslovljenošć. Čovekova duša u Biku ulazi u materiju, u Devici počinje da otkriva pravo lice materije. Ona se tu preobražava pod duhovnim uticajem, dok se u Jarcu materija kristalizuje i transcendira u neuslovljenoj duhovnosti, u svesti duše. Bikom vlada materija, Jarac je predo-dređen da bude gospodar materije, a Devica je prelaz između.

Vazdušno trojstvo znakova čine Blizanci, Vaga i Vodolija. Oni pokazuju kako evoluira mentalna zrelost. Blizanci predstavljaju prvi nagon za učenjem, oni više nesvesno nego svesno teže da steknu što više iskustva, ali ih prikupljaju bez mnogo razumevanja smisla. Vaga teži da sva iskustva uskladi jer uviđa da sama iskustva nisu ništa bez ravnoteže suprotnosti, jer samo takva ravnoteža može dati sliku celine, smisao. Vodolija tako stečenu spoznaju iskustava deli svima, ona je prevazišla

fazu prikupljanja utisaka i njihovog usaglašavanja, jer zna smisao iskustava i može da ga podeli drugima.

Vodeno trojstvo su Rak, Škorpija i Ribe. U njemu svest evoluira kroz emocije. Najpre se u Raku stiču prva emocionalna iskustva koja su nalik detetovim, ona se direktno doživljavaju i apsorbuju u organizovane pojave, pre svega u odnosu na svoj ego i telo, dakle na sebe samog. Tu se emocionalna iskustva lično doživljavaju. U Škorpiji se osećanja doživljavaju mnogo dublje i na širem planu, u odnosu s drugima, a to se ostvaruje kroz intimne odnose, razumevanje tuđih podsvetsnih osećaja i poriva, i u najsirovijem obliku – kroz seksualnost. Ovde se kroz iskušenje sopstvenih utisaka na najdublji način emocionalno iskušava univerzum. Takvo iskušavanje se u znaku Riba događa mnogo slobodnije, jer su njena osećanja prevazišla lična ograničenja, odnosno potrebu da se svet doživljava kroz prizmu ličnog iskustva. Ona su otvorena univerzalnom do te mere da je Riba sklona da se u njemu i izgubi. Kod Raka su emocije lične prirode, kod Škorpije su povezane s drugim ljudima i međuljudskim opstankom, dok su kod Riba univerzalne, posvećene beskrajnom jer u njihovim osećanjima nema ega. Zbog toga pojedini greše, misleći da su Ribe bezosećajne.

Znaci Zodijaka pokazuju evoluciju dozrevanja svesti, što se u nekim religijskim ideologijama prevodi kao dozrevanje duše do božanskog nivoa. Sazrevanje započinje u znaku Ovna gde sve spontano zadobija težnju da se uopšte pojavi, to je faza početne energije. Sunce kao da je najblistavije u ovom godišnjem razdoblju, kad sve oživljava. Onda dolazi do težnje za prvim konkretnim oblikovanjem u Biku, kad niče prva vegetacija. Zatim sledi prvo mentalno iskušavanje u Blizancima, što i priroda pokazuje svojim promenljivim vremenom u toku samo jednog dana, i emocionalno, koje se događa u Raku, kad svi plodovi dobijaju svoj konačan oblik. Nakon takvog spontanog i prirodnog uobičavanja formira se ego, svest o sebi zasnovana isključivo na čulnim iskustvima i ličnim osećanjima u Lavu. Upravo zbog ovih ličnih ograničenja, ego Lava teži da se na dramatičan i čak detinjast način istakne i nametne okolini, poput Sunca koje jarko sija u avgustu i nameće svoju vrelinu celom svetu. Kad takve težnje dospeju do određene kritične faze i steknu dovoljno iskustva, u znaku Device počinju da se kritički ispituju i analiziraju, da se traži druga strana neposredne pojavnosti. To je doba godine kada se ubi-ru plodovi, vrši žetva i setva. Spontana težnja za analizom dobija svoj

harmoničan vid u Vagi, tu se prosta diferencijacija zamenjuje težnjom za ocelovljenjem, ali na nivou ega, što znači ocelovljenje odnosa "ja i drugi". Ovu spoljnu manifestaciju celovitosti i sklada objektivno odražava lepo jesenje vreme sa svim svojim koloritima. Kad ta težnja sazri, dolazi do potrebe za širim i dubljim, odnosno ličnim ocelovljenjem sa univerzalnim, u znaku Škorpije. Celokupna dotadašnja prirodna evolucija ovde dolazi do prekretnice, do svog najsnažnijeg nagonskog poriva koji, ako se svesno prevlada čovekovim okretanjem ka duhovnim vrednostima, može poslužiti kao pogonska snaga ka višim dimenzijama onostranog i duhovnog. Otud u drevnjoj astrološkoj tradiciji ovaj znak ima dva simbola: Škorpiju i Orla. Prvi je prizemno biće koje je u borbi za opstanak spremno na sve. Da bi izbeglo da sagori u vatri svojih strasti, ono bira inicijatičku smrt egoičke identifikacije s telom, i preobražava se u Orla koji slobodno nadleće materijalni svet i vatru prirodnih nagona. Tantrizam najbolje govori o ovakovom preobražaju karakterističnom za Škorpiju, jer se u ovom znaku transformiše životna sila. Kroz krajnje iskušenje služenja fizičkom obliku, ona menja smer i kreće se naviše, postajući pogonska sila za duhovno uzdizanje. Ovde iskustvo bivstovanja dotiče svoje dno i upravo zato i može da se otisne naviše. Doba godine kojim vlada znak Škorpije takođe pokazuje raspad celokupne vegetacije s ciljem rađanja novog života.

Od Ovna do Škorpije razvijala se spoljašnja, čulno vidljiva manifestacija životne energije prirode, nicanje, rast i dozrevanje njenih plodova. U razdoblju Škorpije sve to doživljava okončanje i raspad, pa se energija transformiše u unutarnje dimenzije i u narednim znacima uvećava vrednost nevidljivim, odnosno duhovnim zbivanjima i kvalitetima. U Škorpiji duša okončava materijalne i čulno vidljive manifestacije života (zato ih je Škorpija najviše svesna, od svih znakova) i kreće u njihovu transcendenciju. Ako krizu ovog preobražaja uspešno prođe, postaće istinski posvećenik najviših dimenzija. Ako ne uspe, posvetiće se demonizmu koji pruža samo privid nadilaženja materijalnog sveta, koji materijalnu iluziju zamenjuje astralnom.

U Strelcu se duhovna iskustva po prvi put objedinjuju, dok se lični doživljaji prethodne faze, koji su bili pretežno emocionalni, otvaraju objektivnim vrednostima uz pomoć apstraktnog mišljenja i sistematizacije sveg znanja, često posredstvom filosofije ili religije. Nadu u viši smisao i novi život izražava i doba godine u kome Sunce boravi u

Strelcu. Posle tmurnih i vlažnih dana Škorpije, kad se sve raspada, sada su dani mnogo lepsi, sunčani. Kao da opet dolazi leto. U Strelcu bivstvovanje po prvi put iz nagonskog konkretno prelazi u duhovno i ljudsko. Zato je njegov simbol kentaur čija je donja polovina životinjska a gornja ljudska, koja zategnutim lukom nišani ka uzvišenom cilju. Strelci nižeg tipa skloni su da ovo početno iskustvo ljudskog izražavaju naivno, kroz snobizam i zavisnost od titula i zvanja. Jarac predstavlja maksimalnu koncentraciju spoznaje i iskustva bivstvovanja, što je i nalik njegovom godišnjem dobu, u kome su svi dotadašnji oblici svedeni na svoju bit, na seme koje u zaleđenoj zemlji, očišćenoj i svedenoj na elementarni oblik, čeka da isklija u nov život. Svi procesi evolucije kroz sažimanje prostorvremena ovde postižu svoju kristalizaciju, tako da odavde jedini put vodi u transcendenciju, u neuslovljenošć koja svemu omogućava postojanje kak-vo jeste, u duh koji dopušta samu prirodu. Takva stečena koncentracija svih psihofizičkih iskustava (sam-skara) koja omogućava transcendenciju, dalje se prenosi na celo čovečanstvo kroz fazu Vodolije.

Vrhunac spoznaje stvarnosti je uvid da ne postoje drugi, da je sveopšte bivstvovanje apsolutno jedno, bez dvojstva, i da je ono naša Sopstvenost ili bit. Ako se čovek ne pretvori u takvu svoju bit, ili Sopstvo, on će, i pored sve zrelosti, zadržati iluziju o dvojstvu da postoje druga bića kojima treba pomoći kao da ona već nisu apsolutno Sopstvo, kao da postoji bilo šta što nije savršeno i najviša stvarnost. Ta iluzija ga nagoni da dotadašnje stečeno kosmičko znanje deli s „drugima” kroz fazu Vodolije. Razlog zašto Jarac ne postiže transcendenciju je u tome što se u njegovoј fazi dovršava oblikovanje svih pojava i on, u težnji da zadrži sve oblike, zapada u materijalizam i potrebu za ostvarenjem statusa i moći nad svim vrstama oblika, materijalnim, društvenim i duhovnim. Vodolija na neki način ispravlja ovu grešku i oslobađa se svih suvišnih oblika, ona svoj smisao postojanja nalazi u davanju i deobi dobara. To čini više na spoznajni, intelektualan a često i revolucionaran način, nego na emocionalni, koji je daleko prevazišla, tako da deluje hladno, kao i godišnje doba kome pripada, vetrovito i hirovito.

U poslednjoj fazi, u Ribama, univerzalne vrednosti koje su mentalno spoznate u Vodoliji bivaju emocionalno sažete na individualnom planu. Tu se kosmičko doživljava kao lično, ono univerzalno postaje unutarnje, pa je zato ovaj znak podložan svim uticajima u toj meri da često u njima gubi sebe, kao što se i materija razlaže u čestim poplavama u tom dobu

godine. Ako ova dezintegracija svih oblika ne odvede čoveka do spoznaje nemanifestovanog apsoluta kao svog Sopstva, onda iz faze Riba duša nema kud, nego da se otisne u sledeći ciklus spoznavanja prirodnog uslovljavanja i rasta. On se, međutim, ne ponavlja na istovetan način. Ponovno ulaženje u već proživljene znake predstavlja višu spiralu njihovih iskustava. Karmička evolucija se odvija u skladu s dijalektikom iskušavanja suprotnosti koju ni najbogatija imaginacija ne može da predoči. Ona je upravo ono što vidimo kao celokupan život u svim oblicima i sadržajima. Često život u jednom znaku predstavlja protivtežu prethodnom. Tako život u znaku Ovna može biti prijatno osveženje i oživljavanje neposrednog kontakta sa životnim nagonima i voljom nakon restriktivne Device, a život u Devici povratak konkretnom nakon iskustva s apstraktним u Vodoliji. Ne živimo u svakom znaku, već samo u jednom. Svakim novim ulaskom u neki znak iskušavamo njegove finije vibracije i značenja. Otud, primećujemo da postoje veoma različite osobe koje pripadaju istom znaku, „viši“ i „niži“ tipovi, od najsirovijih do najduhovnijih.

Ne bi stoga valjalo iz ovog prikaza zaključiti kako je jedino Jarcu „suđeno“ da dostigne duhovno prosvetljenje, iako je ovaj znak uvek pri vrhu „top-liste“ velikih posvećenika. Ovde je izneta dijalektika prirode, uzajamnost svih njenih principa, tako da nijedan znak nije potpun bez ostalih. Tu važi pravilo „svi za jednog, jedan za sve“. Tek svi objedinjeni znaci sačinjavaju celovitog pojedinca. Možemo napomenuti da svaki znak ima dvanaest dimenzija, ali bilo bi suvišno ovde raspravljati i o tome. Ako Jarac omogućava najveću blizinu za transcendenciju prirodnog uslovljavanja, to njegovo svojstvo omogućile su osobine svih drugih znakova. Zapravo, svaki znak ima svoj put u slobodu i duhovnost, viziju i način kako da svoju prirodu pretvorи u božanstvo, odnosno kako da božansku svest prepozna u prirodi. Svaki je samo jedan od dvanaest varijacija prirode koja je jedinstvena.

To je razlog zašto je u svetu, a tokom istorije, formirano više puteva za spoznaju vrhovnog. Među njima se izdvajaju dve glavne struje: put predanosti i put samospoznaje. Put predanosti po svojoj prirodi odgovara „donjim“ znacima, od Riba do Vage. Oni neposredno iskušavaju razne aspekte prirodnih nagona i zato im odgovara da upravo njih iskoriste za osvešćenje. To je put tantrizma koji govori da je apsolutno sve što postoji izraz božanskog savršenstva i celine, pa se stoga sve može iskoristiti za

samospoznuju. To je put svesnog prihvatanja bilo kog oblika prirodnog ispoljavanja: od seksualnosti do astralnih vizija božanstva i ideje Boga. Druga struja je put samospoznanje i on se zasniva na prekidanju vezanosti čovekovе duše za prirodne nužnosti, on ide protiv struje prirodnog uslovljavanja, u transcendenciju, i čovekovу autentičnost nalazi u duhovnoj pobedi nad nesvesnom prirodnom stihijom. Ovakav način je karakterističan za „gornje” znake, od Škorpije do Vodolije. Oba toka vode istom cilju i međusobno se ne isključuju, već dopunjuju. Govore o slobodi, o tome da se do jedinstva dolazi na mnogo načina, u skladu s karakterom svake individue.

PLANETE ILI PSIHODINAMIKA PROSTORVREMENA

⊕R
S T U V W X
Y Z

Uticaj planeta na čovekov život oduvek je bio predmet mistifikacija. U ranoj fazi razvoja, astrologija je bila pod uticajem magijskih aspekata, pa je tako i razumevanje planetarnog uticaja bilo demonističko. Smatralo se da svaka planeta ima svoje duhove koje magičar, odnosno astrolog, može da prizove i da od njih sazna sve o njenom uticaju. Tada je to bio i jedini način da se nešto otkrije o delovanjima planeta i on nije bio plod zablude. Priroda je u tim drevnim vremenima na taj način, pomoću imaginacije, kultivisala ljude. Kada bi magičar prizvao određenog duha, ta imaginarna tvorevina iz astrala zaista bi prenosila informacije na postavljena pitanja. Ali, odgovori su uvek bili usklađeni s demonističkim pogledima praktičara, jer astral je imaginacija prirode koja poput ogledala odražava ubeđenja s kojima mu se pristupa. Zato, nijedna nimfa s Venere nije mogla svom astrologu-magičaru da ispriča činjenice o planetama o kojima će ovde biti reči, nego je uvek nastojala da ga zavede svojom neopisivom lepotom. Uostalom, možda svaka planeta ima svoje duhove, budući da je i sama Zemlja kr-cata njima, ali oni mogu da posvedoče samo o specifičnim karakteristikama svoje planete, ali ne i o suštini svih planetnih uticaja.

Odgovor o toj suštini danas je dostupan na osnovu raspoloživih znanja o prirodi fizikalne stvarnosti. Dakle, sama fizika će nam dati odgovor na čemu počiva osnovno dejstvo astrologije: na delovanju planeta.

Naša planeta je velika indukciona mašina. Zemlja je nula a jonasfera faza. Na udaljenosti od svakih 1 m od tla, napon je veći za 100 V tako da se proizvodi ogromna energija. Ona nije samo električna, već je uobličena u sve oblike životnih energija koje vidimo kao organski svet. Reč je o bioenergiji koja obrazuje i pokreće sav život na ovoj planeti. Kretanje se ne razlikuje od energije i samog života koji je energetska manifestacija. Reč *energeia* znači bivstvo-u-delu, u pokretu. **Celokupan život na Zemlji se kreće i poseduje energiju zahvaljujući pokretanju Zemlje, njenoj rotaciji i revoluciji. Njeno kretanje omogućava kretanje naših**

ruk u i rad srca. Kada bi se ona zaustavila, zaustavilo bi se i naše srce.

Kada bi se Zemlja sama kretala oko Sunca, manifestacija tako indukovane energije na njoj ne bi bila dovoljno kompleksna da oblikuje postojeći život. Potrebno je još kretanja oko Zemlje, da bi svojom magnetnom indukcijom diferenciralo život na njoj. Takve indukcione mašine su sve planete koje rotiraju u Sunčevom sistemu. Odgovor na pitanje zašto ih je baš toliko i zašto imaju baš takvu masu, gravitaciju i udaljenost od Zemlje, da bi posledično izazvale evoluciju organskog života na njoj, pruža nam Jači antropički princip. Sve je to bilo potrebno da bi se oblikovao svesni subjekt. Takve su prirodne konstante.

Svaka planeta svojom gravitacijom i kretanjem indukuje određenu diferencijaciju bioenergije na Zemljiji. Skup svih planetnih uticaja na taj način je oblikovao celokupan život koji vidimo oko sebe, kao i našu sudbinu. Teško ih je sve razlučiti, za to je zaista potreban prosvetljen um, ali ovde možemo uočiti neke od njih. Najlakše ih je raspozнати по ciklusima, naročito Meseca i Saturna koji su vezani za emocionalno i mentalno sazrevanje. Lako je raspozнати i ciklus od jedne godine, kad Zemlja napravi pun krug oko Sunca. Na osnovu njega se izrađuje godišnji, ili horoskop solarnog povratka.

Medicinska nauka je otkrila da se čovekova koža u potpunosti obnovi tokom 28 dana. Dok Mesec napravi jedan pun krug oko Zemlje, mi dobijamo sasvim novu kožu. Možda će ta ista nauka otkriti da se celo čovekovo telo transformiše i obnovi sve svoje ćelije u toku godinu dana, od jednog do drugog rođendana. Ako bude dovoljno pažljiva, otkriće takođe da se ta kompletна obnova pravilno odvija sve do čovekove dvadeset osme godine života (u ranom detinjstvu nešto brže), i da od tada počinje da usporava. Sumnjam da će biti dovoljno pažljiva da to poveže sa ciklusom Saturna koji isto toliko traje.

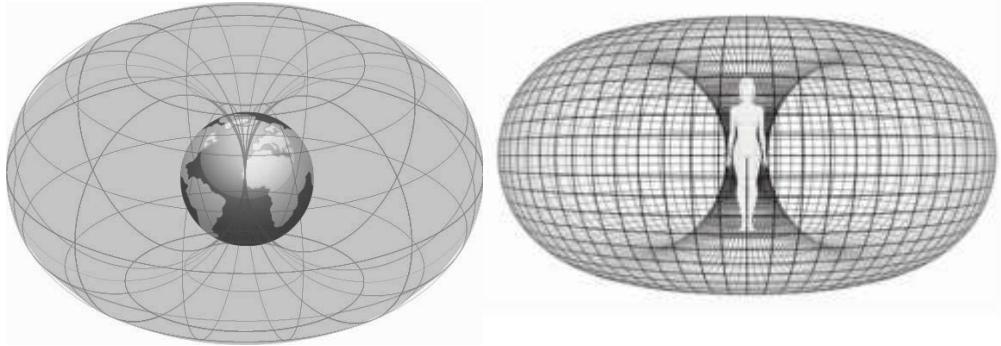
Šta su zapravo planete?

I one nastaju kao i sve ostalo, iz univerzalnog kvantnog polja. Kvantno polje je od ranije poznato kao etar (ili akaša). Takođe se u novije vreme njegovo dejstvo u prirodi imenuje kao 'tamna materija', 'energija nulte tačke' (zero point energy) i kao 'crne rupe'. Crne rupe su samo polja čistog prostora ili etra. Međutim, u mejnstrim nauci sprovodi se prikrivanje značaja etra,⁷ i njegovog delovanja, pa se stoga dodeljuju svi ovi različiti nazivi.

Iz etra ili akaše, odnosno kvantnog polja nastaje sve.

Etar u obliku 'crnih rupa' postoji svuda. One mogu biti veoma male i veoma velike. Njihova veličina određuje razmere zbivanja i ispoljavanja svega.⁸ Razmere se kreću od Apsoluta koji omogućava sam bezvremeni prostor koji omogućava sve drugo; zatim svih galaksija; zvezda; naše zvezde, Sunca; planetarnih sistema oko Sunca; Zemlje i organskog sveta na njoj. Na taj način, najveće 'crne rupe' obrazuju galaksije; manje obrazuju zvezde; još manje formiraju planete; još manje stvaraju svesna živa bića, a najmanje crne rupe proizvode elektrone, koji formiraju atome i sve elemente.

Crne rupe sve to stvaraju po modelu torusa.

Sve što postoji u fizičkom univerzumu, od elektrona preko čoveka i zvezda do galaksija, postoji po modelu torusa.

U središtu svakog torusa postoji jedna 'crna rupa', čist prostor, akaša ili etar.

Njihove različite veličine proizvode sve razlike u oblicima svega što postoji u kosmosu. Najveće 'crne rupe' stvaraju galaksije. Manje stvaraju zvezde, ali njihova veličina je takva da se, u skladu sa svojom razmerom, na rubu svog torusa izaziva povratno polje (nastaje u interakciji sa okolnim prostorom) koje stvara visoke vibracije svih elemenata koje usled visokih vibracija, stvaraju visoku temperaturu. To se ispoljava kao vrela plazma koju vidimo na površini zvezda, kao njihovu svetlost. Unutrašnjost zvezda je hladna i tamna upravo zbog ovakve njihove strukture i etra u središtu.

Manja 'crna rupa' usled prirode svojih razmara, na rubu svog torusnog polja stvara vrelu plazmu od svih elemenata, ali može da ih održava i u ohlađenom stanju. To se događa zato jer je 'crna rupa' manja nego kod zvezda, tako da elementi mogu da se formiraju i u hladnjem stanju, ne samo kao plazma, već konkretni elementi odvojeni u prostoru. Tako se na rubovima tih manjih 'crnih rupa' pored vrele plazme formira i ohlađena kora od elemenata koju vidimo kao planete.

Planete i sva nebeska tela su sfernog oblika upravo zato jer su nastali od torusnog kretanja energije.

Dakle, svaka planeta je šuplja i u svom središtu ima jednu malu zvezdu, s malom 'crnom rupom'. Planete u svojoj kori zadržavaju vibracije središnjeg sunca, jer kora svakako nije ravnomerno ohlađena, pa tako ispod ohlađene površine postoji i magma koja ponekad izbije u erupciji vulkana. I ta pojava sledi obrasce torusa, pa tako vulkani na Zemlji i drugim planetama postoje na istim geografskim širinama. Opet, nisu sve planete iste veličine pa tako one veće, s malo većom 'crnom rupom' u svom središtu imaju i veću temperaturu koja onemogućava formiranje čvrste ohlađene kore od elemenata. One postoje kao veliki gasni džinovi (Jupiter, Saturn i Neptun).

Na isti način, od torusa, nastala su i ljudska bića i planete. U gravitacionom središtu svog bića, tri centimetra ispod pupka, svaki čovek ima malu crnu rupu, polje čistog etra ili akaše (to je tačka Tan Tien u Qi Gong-u). **Zbog toga se planete i ljudi nalaze u energetskoj sinhronizaciji i sinergiji. Sinergija je osnova delovanja planeta na ljude.**

Budući da je sve to proces samog univerzuma, čovekove osobine i dramatiku delovanja (sudbinu) ne može da određuje sam subjekat, jer je on taj koji je određen. Ovo ipak nije fatalistička tvrdnja. Ako je univerzum stvorio subjekta, tad je suština subjekta, ili Sopstvenost, sam univerzum, tačnije: neuslovljena božanska svest koja omogućava univerzumu da uopšte bude. Ovo je, dakle, vrlo optimistična tvrdnja. Ona je u toj meri pozitivna da će svi teolozi i njihovi vernici, predvođeni političarima, ustati protiv nje. Pridružiće im se i svi takozvani „racionalni“ pojedinci i naučnici, jer njihov razum nema potencijal za ovako zahtevne vizije o smislu čovekovog postojanja. Navikli su na mnogo skromnije definicije. U skladu s dosadašnjim stanjem svesti, koje je nametnuto religijskim i naučnim obrazovanjem, nije teško zamisliti dušu koja nadilazi telo i

verovati u Boga koji sve stvara. Međutim, nezamislivo je prihvatiti da je ono što omogućava samog Boga i sve stvoreno – upravo naša bit. Tome će se takođe usprotiviti svi tajni kontrolori društvenog poretku koji, da bi bio kontrolisan, mora da ostane unutar granica svakodnevnog razuma. Tako i treba da bude, jer ideja o slobodi kao suštini svega što postoji, pa i nas samih, ne može da bude servirana spolja, nego se mora sama ispoljiti kao lična zrelost. Ona upravo to jedino i može da bude. Dok čovek ne dozri kao ličnost, društvo ga mora kontrolisati unutar granica razuma, inače se ideja o apsolutnoj slobodi može đavolski zloupotrebiti. Zato će ona postati aktuelna tek u daljoj budućnosti.

Evolucija svesnog subjekta određena je u trenutku kad se on pojavi kao individua u trodimenzionalnom svetu. To znači, kad se rodi njegovo fizičko telo. Ono je u potpunosti tvorevina fizičkog sveta i razumljivo je da će sve njegove aktivnosti biti uslovljene fizikalnim zakonima, i biološkim i kosmičkim, koji su stvorili biološke.

Videli smo već da je čovekovo telo upravo ovakvo kakvo jeste zato što je Sunčev sistem baš ovakav kakav je po svojoj veličini, gravitaciji i kretanju svih njegovih objekata. Čovek bi izgledao sasvim drugačije ukoliko bi se i neznatno promenila masa, a s njom i gravitacija i kretanje bilo koje planete.

Kad je tako utvrđeno čovekovo obliće, takođe je iz istih kosmičkih razloga utvrđeno i njegovo delanje, jer se obliće i delo ne razlikuju. Zbog ograničenja egoičkog i čulnog posmatranja, imamo utisak da je fizički oblik tela jedno, a sredstvo njegovog kretanja nešto sasvim drugo. To je prilično naivna zabluda, duboko ukorenjena u svakom ko „ne veruje u astrologiju”, jer previđa nešto što je banalno očigledno. Naime, telo samo po sebi nije ništa drugo do matrica ili sredstvo za delovanje. Njegov oblik je u potpunosti funkcionalan i ono nije stvoreno da postoji samo za sebe kao stvar, da pozira, nego da bude instrument za delanje. Smisao tela je, dakle, bivstvovanje–u–vremenu, a ne puko postojanje. Stoga, kosmičko-biološki zakoni koji su oblikovali telo u jednu živu organsku celinu, takođe oblikuju njegovo kretanje i delanje u svetu. Nema nikakvih suštinskih razlika kad je reč o uzročnosti bivstvovanja koja deluje unutar našeg tela, o povezanosti naših organa u živu celinu kao ni onome što se događa izvan tela, njegovom kretanju i delanju u svetu. Za jedinstvo prirode naša koža ne predstavlja nikakvu granicu, za nju ništa nije isključivo spolja niti iznutra. Krećući se svetom i iskušavajući život, mi

smo u istom organskom jedinstvu s prirodom kao što je kretanje atoma i molekula u našem telu sjedinjeno s kretanjem planeta, zvezda i galaksija.

Sve što je nastalo u određenom vremenu određeno je duhom tog vremena – jer se vreme ne razlikuje od oblika, niti od prostora koji je oblikovan kosmičkim objektima. Prostorvreme je sferno. To znači da je vreme određeno prostornim oblikovanjem, da ne postoji samo po sebi, kao neka apstraktna kategorija, već predstavlja matricu prostornog zbivanja. Vre-me je psihološko iskustvo prostornog zbivanja. Dakle, ono što činimo sa svojim telom tokom svog života, biće određeno prostornim činiocima, a planete su najveći i najmoćniji činioci.

Telo kome pripada um, predviđeno je za bivstvovanje-u-vremenu, a to je moguće samo u trodimenzionim uslovima organskog područja gde je vreme linearno (prošlost-sadašnjost-budućnost), odnosno samo na površini ove planete. Ukoliko bismo se nalazili u njenom središtu, ne bismo bili svesni vremena kao što smo ga sad svesni. I naši časovnici, koji nam pokazuju hronološko vreme (i koji se, uzgred rečeno, sporije kreću što su udaljeniji od zemljine površine), načinjeni su po modelu zodijačke podele vremenskih ciklusa na dvanaest delova. Organski život ne može postojati nikako drugačije već jedino u trodimenzionoj linearnosti vremenskog sleda događaja. To treba imati u vidu ako hoćemo da razumemo da je naša soubina određena kretanjem planeta i položajem Zemlje, i da nije različita od organskog života koji je ovim kretanjem stvoren.

Planete deluju na nas i određuju naše delovanje putem svog položaja i međusobnih aspekata.

Sve oblasti našeg delovanja su u astrologiji određene kućama ili poljima. Ima ih dvanaest kao i znakova Zodijaka, i značenja su im slična zodijačkim.

Uobličavanje naše soubine u prostoru i vremenu astrologija pokazuje putem kuća ili polja, položajem planeta i njihovim aspektima. Kao što je poznato, u natalnoj karti je zodijački krug podeljen na dvanaest kuća ili polja. Celu podelu određuje ascendent koji predstavlja liniju horizonta naspram mesta rođenja (geografske širine i dužine) u trenutku kad se ono dogodilo. Tako na primer, ako je neko rođen oko ponoći, dok se Sunce nalazilo u Ovnu, ascendent će mu biti u Jarcu i Sunce u četvrtom polju. Dakle, Sunce je paralelno ispod tla na kome stojimo. Onome ko je rođen u podne Sunce će biti na vrhu neba, iznad glave, a ascendent u

Raku. Kada je neko rođen u vreme izlaska Sunca, ascendent će biti u konjukciji s njim, takođe u Ovnu. Dakle, doba dana (čas i minut rođenja) je najvažniji činilac za položaj dvanaest polja koja, u kombinaciji sa znacima i planetama, u potpunosti određuju sudbinu bivstvovanja-u-vremenu našeg tela. Značenje kuća ili polja je u bliskoj vezi sa značenjem znakova. Prva kuća ima velike sličnosti sa znakom Ovna, druga sa Bikom itd.

Kuće predstavljaju usmerenje postojanja, orientaciju u prostorvremenu koju drugačije nazivamo sudbinom. Usmerenje postojanja određeno je položajem Zemlje, gravitacijom Sunca, ostalih planeta i njihovim aspektima. Najsnažnije deluje gravitacija Sunca, pa zato njegov položaj u odnosu na mes-to rođenja, polje u kome se nalazi, presudno određuje usmerenje sudbine. Tako će onima rođenim u ponoć, sudbina odrediti da najveći deo vremena provode u kući ili da se bave nekretninama, budu naklonjeni tradicionalnim-porodičnim vrednostima, kao i da budu zaokupljeni svakojakim samoispitivanjima, jer su to uglavnom pitanja u nadležnosti četvrte kuće. Kao da ih gravitacija Sunca, koje se u ponoć nalazi ispod tla, vuče da ostanu tu, gde su rođeni. One koji su rođeni u podne, život će stalno vući ka javnosti, afirmaciji u karijeri ili dalekim putovanjima, što je odlika desete i devete kuće. Kao da i njih gravitacija Sunca u podne vuče da se što više uzdižu i izlažu javnosti i što većem prostranstvu. Onaj ko se rodi u vreme izlaska Sunca, odlikovaće se individualnošću i samosvešću jer to je značenje prve kuće u kojoj se tad nalazi Sunce, to je zora kad sve pokazuje svoj oblik. Odlika rođenog u vreme zalaska Sunca (Sunce u sedmoj kući), biće izrazita društvenost i zavisnost od okoline, jer to je doba dana kad su ljudi preplavljeni dnevним utiscima i najčešće okruženi društvom. Čovek koji se rodio rano ujutro, imaće Sunce u dvanaestoj kući i biće najčešće sam, još pod uticajem svog nesvesnog boravka u snu. Izolovan i povučen život, svojstva su dvanaeste kuće. Osoba koja je rođena uveče, odmah po zalasku Sunca, biće ispunjena dnevnim utiscima koje će analizi-rati i sistematizovati, sa izraženom kolektivnom svešću, što je odlika šeste kuće. Oni koji su rođeni pre podne, između 9:00 i 11:00, imaće Sunce u jedanaestoj kući, i biće sklo-ni okupljanju u svoje društvene grupe, a rođeni između 20:00 i 22:00 imaće Sunce u petoj kući i sklonost ka individualnom izražavanju, posećivanju mesta koja im pružaju lično zadovoljstvo. Radiće ono što vole i biće zaokupljeni onima koje vole. Oko

ponoći, svi ljudi su obično u svojim domovima, dok su u podne izvan njih. Između 12:00 i 14:00 je najzrelije doba da-na kada se postiže vrhunac budnosti i mentalne aktivnosti koje su od opšteg značaja, što je u nadležnosti devete kuće, gde će se naći Sunce rođenim u ovo doba dana. Sunce u trećoj kući naći će se kod rođenih između 00:00 i 02:00, i u ovom slučaju čovekova svest će tokom sna biti toliko obuzeta ličnim sadržajima, da neće primetiti ništa drugo. Kad između 14:00 i 16:00 Sunce već primetno opadne, svesni smo da će dan uskoro proći a samim tim i njegov značaj, vrednost svega što nam život daje, što je odlika osme kuće. Između 02:00 i 04:00 ujutro, svako od nas, sam za sebe, s prvim povremenim buđenjem, postaje svestan sebe u fizičkom telu, što je značenje druge kuće. Ovaj prikaz je krajnje pojednostavljen i služi samo kao primer kako položaj Zemlje u prostoru konstruiše našu psihodinamiku. Pravo sudbinsko usmerenje određuju svi činioci horoskopa, sve planete, njihovi odnosi i druga uticajna mesta.

Dok su znaci statični i predstavljaju globalni okvir dešavanja, planete su dinamični činioci koji unose dijalektičke zakone i dramatiku u zbivanja. Pored rasporeda planeta po kućama i znakovima, njihovi međusobni aspekti su glavni činilac oblikovanja našeg bivstvovanja-u-vremenu, odnosno naše sADBINE. Svaka planeta ima svoju brzinu i udaljenost tako da se međusobni aspekti svih planeta nikad ne ponavljaju. Ako se i ponove s velikom sličnošću, što se dešava u razmaku od preko hiljadu godina, tada sigurno Zemlja neće biti u istom rotacionom položaju, dakle, polja će se razlikovati. Stoga, ne postoje dva ista ljudska života na ovom svetu. Svako iskustvo postojanja je različito jer sve se kreće.

Prostorvreme je funkcionalno determinisano u skladu sa zakonima geometrije i brojeva. Zbog toga, ti zakoni označavaju determinaciju prostorvremena koju čine planete svojim međusobnim odnosima. Krug Zodijaka predstavlja celinu prostorvremena, a njegova stvaralačka dinamika se izražava ravnomernim podelama te celine. Sve podele kruga Zodijaka (360 stepeni) na 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 ili 9 jednakih delova stvaraju po jedan delotvoran aspekt. Podela na 2, 3, i 4 dela je najuticajnija. Podela na 2 stvara opoziciju između dve planete, njihovo direktno sučeljavanje što, zavisno od njihove prirode, može izazvati sukob njihovog uticaja, konstruktivnu diferencijaciju ili potpuni razlaz tako da povremeno deluje jedna a povremeno druga planeta, po modelu klackalice. Podela na 3 daje

oblik trougla koji je drevni simbol stvaranja. To je najpovoljniji oblik jer se dve planete tako ujedinjuju na najkonstruktivniji način i daju najbolje od sebe, ne izazivajući krajnosti. Podela na 4 daje krst i on je najteži aspekt jer tada se uticaji dveju planeta ukrštaju i međusobno presecaju. Broj 4 takođe predstavlja kvadrat koji simboliše realizaciju ili materijalizaciju, što ovde pokazuje težnju da se uticaji dveju planeta realizuju u istovetnoj meri i to dovodi do sukoba njihovih interesa; često jedan potpuno nadvlada ili izazivaju pritisak koji stvara destruktivne elemente u karakteru. Zato je aspekt kvadrata najuticajniji u horoskopu.

Sama priroda planeta je takva da svaka predstavlja određene psihofizičke funkcije. Da bismo ih razumeli, treba prvo da razumemo da su psihofizičke funkcije zapravo načini integracije prostorvremena u svest, one su dijalektički principi integracije kosmosa u svesnog subjekta. Videli smo da se ova integracija odvija sažimanjem prostorvremena usred kretanja Zemlje i planeta. Tako su psihofizičke funkcije određene planetama i njihovim položajem prema Zemlji. Odlučujuću ulogu u karakteru svake planete igra njena udaljenost i brzina kretanja. Po tome se dele na lične (od Sunca do Marsa) i nadlične (Jupiter, Saturn, Uran, Neptun i Pluton). Bliže Suncu se jasnije izražavaju u našem svakodnevnom ponašanju, u komunikaciji (Merkur), osećaju za ritam ponašanja (Venera), emocijama i raspoloženjima (Mesec) i ulaganju energije u sve to (Mars). Što je planeta udaljenija, dublji je njen uticaj na karakter, tako da Pluton predstavlja najdublju samosvest. Njegova orbita (zajedno s Neptunovom) je najudaljenija, pa obuhvata orbite svih ostalih planeta i indukuje zbivanja psihofizičkih funkcija koje one predstavljaju. Biće da Sunce uz pomoć Plutona određuje kretanje celog sistema. Dok se Sunce kod svih ljudi prirodno izražava kroz zodijački znak i aspekte, Pluton predstavlja vrhunac našeg svesnog ostvarenja koje smo postigli kroz rad, nadilaženjem prirodnog ispoljavanja. Polje u kome se on nalazi pokazaće nam na koji način možemo izraziti svoje najdublje vrednosti.

Planete svojom gravitacijom privlače usmerenje našeg bivstvovanja-u-vremenu i svaka u skladu sa svojim karakterom vuče na svoju stranu. Tako se nekad dogodi da se više planeta nađe u jednom znaku ili kući (stelijum) i to je lako prepoznati u karakteru čoveka, jer izaziva očiglednu jednostranost u ponašanju i životnim težnjama, zavisno od prirode znaka i kuće. Nekad su prilično ravnomerno raspoređene po celom krugu horoskopa i izazivaju svestrano trošenje energije u više pravaca, tako da

osoba ne zna šta tačno hoće. Ali najčešće su postavljene u određene konfiguracije i aspekte koji obrazuju određeno životno usmerenje, i ono se može uspešno tumačiti iz horoskopa. Uzgred rečeno, planete u znacima, poljima i međusobnim aspektima, ascendent i raspored vladalaca kuća, predstavljaju 90% sadržaja svakog horoskopa. Osnovni razlog pogrešnog tumačenja je neprepoznavanje prirode svakog od ovih uticaja i njihovo nerazlikovanje. Tada se traži spas u mistifikaciji i prenaglašavanju pojedinih uticaja, a naročito u „prošlim životima“. I zaista, onaj ko nije u stanju da vidi svoj život, odgovore na njegove izazove najčešće traži u nekom drugom.⁹

Sunce je svakako najuticajnije u horoskopu jer mu je gravitacija najjača. Ono je stožer svega zbivanja, oko njega se sve okreće i svi aspekti ostalih planeta zavise od njihovih položaja prema Suncu. Očigledno je da ceo horoskop zavisi od Sunca a takođe i sav život uopšte, pa je otuda krajnje neozbiljno kad neki astrolozi tvrde da se njegov uticaj sastoji tek nekoliko procenata, koliko su izračunali prostim deljenjem svih činilaca u natalnoj karti.

Aktivan uticaj Sunca, kao i ostalih planeta, zavisi od **aspekata**. Aspekt je kanal kroz koji planeta deluje. Ako nema aspekta, onda je njen direktno dejstvo onemogućeno i preostaje joj samo da pasivno deluje, u zavisnosti od znaka i kuće. Zato je brojnost aspekata osnovni pokazatelj delotvornosti jedne ličnosti, i bilo kakav aspekt je bolji nego nikakav.

Problem sa Suncem, zbog kojeg mnogi misle da ono nije najuticajnije, jeste problem razumevanja prirode njegovog uticaja. Da bi se to razumelo, treba uočiti da se Sunce ne kreće kao ostale planete svojom putanjom, mada tako izgleda s naše subjektivne tačke posmatranja, nego da se sve okreće oko njega. Sunce je statično. Ono je ishod zbivanja, a ne samo jedan od njegovih činilaca. Na planu oblikovanja subjekta i ličnosti, može se reći da Sunce nije tek jedna od psihičkih funkcija, nego centar oko koga se sve psihičke funkcije oblikuju od strane planeta. Na Zemlji je oblikovano naše telo, planetni uticaji su oblikovali njegovu celokupnu psihodinamiku ili ego, temperament i karakter, a sve se to okreće oko Sunca. To znači da je Sunce ishod i da privlači sva ta zbivanja, ono je središte psihofizičkog bivstvovanja, svest naše duše ili Sopstvo. Stoga je Sopstvo (Sunce) nezavisno od tela (na Zemlji) i cele psihodinamike (planeta), isto kao što je nezavisna i naša duša.

Otud ne treba da nas čudi što njegov uticaj nije očigledan kod većine ljudi. Mnogo je lakše uočiti dejstvo Meseca ili Marsa. Uticaj Sunca se, zapravo, i ne ispoljava direktno, već indirektno, preko Meseca i ostalih planeta, jer ono ne deluje samo, već kroz ceo svoj sistem.

Zavisno od znaka u kome se nalazi, Sunce pokazuje karmičku zrelost da se Sopstvo ili svest duše potpuno integriše i ispolji kroz čovekovo telo, kao svest o postojanju. Svaki znak je jedan način bivstvovanja Sopstva, izražavanja duše. Upravo iz razloga što je Sopstvo suština svega bivstvovanja, ono nije statično nego dinamično, i ne može se izraziti samo na jedan način, već na dvanaest, na koliko je razdeljen prirodni ciklus sveopšteg preobražaja i stvaranja života.

SUBBINA KAO TVAR

Subbina je proces saobražavanja života s ciljem da se on učini podobnim apsolutnoj stvarnosti koja sve omogućava, suštini svega postojećeg. Zato je subbina prirodni proces. Sve što radimo tokom svog života nije ništa drugo do zadovoljavanje organskih potreba i praćenje subbine. Potčinjeni smo subbini sve dok ne postanemo podesni za samospoznaju transcendentalne duše. **Kada to dostignemo, nadilazimo subbinu. Naša duša je iznad organskog života, prostora i vremena.** **Subbina nas tlači sve dok ništa ne činimo po pitanju svog duhovnog ishoda, i to nečinjenje je osnovna odlika svih loših subbina.** Naše nezadovoljstvo životom je direktna posledica toga što ništa ne činimo za svoju duhovnu autentičnost, ili to činimo na pogrešan način. Jer, retko je znanje o tome šta ona zapravo predstavlja. Mnoge tradicije je tumače na iskriviljen način.

Najfiniji prirodni procesi su na mikrokosmičkim dimenzijama još u antičko doba uočeni i nazvani tvar. Ovaj termin javlja se kod Aristotela i označava supstrat, tvar od koje je nešto izgrađeno. Sama ova reč na grčkom jeziku prвобитно је označавала drvo, šumu, građu ili gradivo. Aristotel je uvodi u filosofiju kao ono što leži u osnovi svih svojstava neke stvari, što se može oblikovati i biti nosilac svojstava. Zbog toga ju je smatrao za *prvu materiju*. Grčki termin za tvar se doslovno prevodi latinskom rečju *materia*. Savremena fizika je ove najfinije prirodne procese, ili osnovne supstance, razotkrila kao ne baš tako jednostavne tvorevine. Subatomska istraživanja su pokazala da je materija u suštini energetska tvorevina, da je ono od čega se supstanca ili atom sastoji zapravo energetska jedinica nazvana kvant. Otkriveno je i dokazano da je priroda na svom najfinijem nivou energetsko zbivanje i da ono direktno zavisi od opažanja, pa čak i samog prisustva subjekta. O tome smo ranije već govorili, a ovde ćemo samo primetiti da to potvrđuje stanovište da

sveopšte energetsko kretanje prirode teži uobličavanju subjekta, ili bar zavisi od njega.

U daleko starijem iskustvu, starijem ne samo od savremene fizike nego i od antike, u religiji *đaina*, osnovne supstance prirode nazvane su *điva*, što znači život. One su shvaćene kao žive energetske tvorevine koje usložnjavanjem obrazuju sve elemente dostupne čulnom opažanju i sva zbivanja. Prema temeljnom shvatanju đainske religije – koja je najstarija jer joj se legendarna prošlost računa na više miliona godina, mada su njeni reformatori i nosioci poznati od pre 4500 godina, ali ne i osnivač – osnovne supstance prirode su energetske monade koje su žive (*điva*), što podrazumeva da su svesne i stoga delatne. U svom razvoju i usložnjavanju ove monade se razlikuju kao one koje obrazuju organski, čulno vidljivi živi svet, i one koje obrazuju neorganski, koji po čulnom iskustvu izgleda kao neživi svet. U oba slučaja one su delatne i *svojom delatnošću proizvode materiju*. Prema đainskim shvatanjima, materija je „oblepljenost“ ili „izlučevina“ delatnosti *điva*. Sanskritska reč za ovu delatnost je *karma*. Kasnije spekulacije u indijskoj filozofiji i religiji pojmu *karma* dale su drugačije značenje, u smislu nagrade ili kazne za učinjena dela. Prvobitno je on označavao, dakle, delanje samog bivstva uopšte, delanje uslovljene prirode. Đaini su težili da od nje steknu nezavisnost (*kaivalya*) asketskim pročišćenjem svoje duše od svih taloga delatno uslovljene prirode, od *karme* s kojom je „oblepljena“. Zbog te težnje da budu pobednici nad celokupnim uslovljavanjem bivstvovanja, dobili su ime *đain*, što znači „pobednik“. Oni pripadaju kultu heroja koji je mnogo stariji i po svom duhu se razlikuje od kulta bogova. Kad pobedi uslovljenost prirode, čovek otkriva da njegova duša nije u svekolikom postojanju, već je neuslovljena božanska svest, koja omogućava svekoliko postojanje, njegova bit, duša ili Sopstvo.

Videli smo kako se usložnjava kretanje ove osnovne energetske monade na makrokosmičkom planu kroz uvijanje prostorvremena u nebeska tela i organski život, čemu svedoči astrologija. Sada to isto kretanje možemo prepoznati kao životno iskustvo ili sudbinu jer među njima nema bitnih razlika, sve je to isti prirodni proces. Izgleda različit samo zato što se odigrava na različitim dimenzijama. Pitanje sADBINE i *karme* je ključno za razumevanje astrologije i zato je ovde neophodno razlučiti smisao tih reči od gomile „izlučevina“ i gluposti s kojima su one „oblepljene“.

Smisao *karme* jeste delanje, ali ne „naše“ delanje, već delanje prirode uopšte. Još je u *Bhagavad-giti* naglašeno da smisao oslobođenja leži u slobodi od *karme* i da se ono postiže nevezanošću za nju, nevezanošću za delanje; da čovek ne treba sebi da pripisuje delatnost, čak ni psihofizičku, kao i da ni misli ne pripadaju nama. Sve što postoji i biva na bilo koji način, delatnost je prirode, a ne ljudske suštine, duše, koja je svedok (*sakšin*) i poseduje svojstva čiste svesti i neuslovljenosti. Ne samo što ceo kosmos postoji ovakav kakav jeste da bi formirao svesnog subjekta, već da bi tog svesnog subjekta doveo do najvišeg prosvetljenja. Čovekova duhovna suština je, stoga, cilj sveg zbivanja, a ne obratno. Zato čovek **ne treba da bude rob prirodnog zbivanja tražeći utočište u njemu, jer sve zbivanje traži svoj ishod i smisao u čovekovoj duši, koja se na ovom svetu ispoljava kao ličnost.** Ličnost je integrisana onoliko koliko je čovek nezavisniji i manje identifikovan sa objektima. Svi putevi čovekovog spasenja svode se na spoznaju ove razlike i na prestanak poistovećivanja svedoka sa zbivanjem. To je put transcendencije. Tada svedok postaje gospodar zbivanja, nije više nošen njime kao u vreme dok nije bio svestan svoje prave, transcendentalne i neuslovljene duhovne suštine. On tada više nema sudbinu jer je iskoraciо iz vremena.

Stoga, jedini način da se sudbina nadije jeste razumevanje da je ona prirodni proces, a ne zbivanje same naše suštine, Sopstva ili duše. Ona je iskonska neuslovljenost koja omogućava biću da uopšte bude, i zato je naše Sopstvo ujedno Sopstvo svih bića, samog postojanja. Ono, dakle, nikada nije ugroženo zbivanjem ili sudbinom. Ali, prosečna osoba ovo ne može da prihvati kao stvarnost, ubedjena je da joj se sudbina događa i da je ugrožava ili spasava. Sve sudbine objektivno i postoje zbog ovog ubeđenja.

Astrologija ne postoji da bi se proricala sudbina već da bi omogućila razumevanje prave prirode svega što se događa. Ona pokazuje na koji način je čovekova suština ili duša oblepljena prirodnim delanjem, koje čovek doživljava kao svoju sudbinu samo u meri u kojoj je poistovećen s onim čime je oblepljen. Čovek, u svom neznanju, za „zlu sudbinu“ okrivljuje Boga, đavola ili najčešće druge ljude, a i samog sebe. Na taj način samo uvećava, a ne smanjuje sukobe, jer ne uviđa stvaran uzrok svega. Ukoliko bi poznavao astrološke zakone i uticaje, video bi da je sve to bezličan prirodni proces od kog može da se **razlikuje**. I te razlike

mogu biti sve očiglednije, ako bi dublje shvatio šta mu astrologija pokazuje.

U svojoj astrološkoj karti možemo jasno da vidimo plan našeg života. Teški aspekti ukazuju na iskušenja i sklonosti koje moramo da savladamo u sebi, na ono što nas nesvesno vezuje i porobljava, na svojstva ličnosti koja još nismo dobro usvojili i naučili da harmonično primenjujemo. Dobri aspekti ukazuju na pomoć i podršku našem razvoju koji treba da iskoristimo u borbi protiv teškoća. U natalnoj karti možemo videti plan našeg života, glavnu temu iskustava u tekućem životu i na čemu treba najviše da radimo da bismo napredovali do savršenstva.

Planetarni uticaji određuju ne samo karakter jednog čoveka, nego i međuljudske odnose. Uporedni horoskopi (sinastrija) pokazaće svakome ko želi eksperimentalno da proveri, kako su svi detalji u odnosima između dvoje ljudi, ili pojedinca prema drugima detaljno uslovljeni određenim planetarnim uticajima. Takođe se mogu videti periodi razvoja odnosa, vreme kriza i sukoba. Vrlo su česti i odnosi koristoljublja, kad nečiji život biva uhvaćen u gravitaciju tuđeg. Tad čovek služi interesima druge osobe, ponekad kratkotrajno, a nekad i trajno, a da toga često nije ni svestan. To se događa kada je nečija sADBINA toliko snažna, da svojom gravitacijom privlači k sebi život druge osobe, koja ima za to odgovarajuće planetarne pozicije. Npr., da mu služi kao pomoćnik, posrednik za prenos određenih informacija (nekad je u pitanju samo dobra knjiga), ili kao fizički radnik, ali ponekad i kao žrtva. SADBINE mnogih ljudi su da budu nečije sluge, pa i žrtve, i zbog te ružne stvarnosti koju ne žele da vide, ne žele da poslušaju ni astrologiju koja sve to razotkriva. Možemo videti puno slučajeva u kojima destruktivan astrološki karakter jedne osobe ili objekta (kakav je, kažu, imao brod Titanik) povlači sa sobom u propast i druge ljude s kojima je povezan. Ovo je najočiglednije u porodičnim odnosima, gde zbog destruktivnog karaktera jednog člana, trpe svi ukućani. Isto pravilo važi i kad se radi o pozitivnim uticajima. Jedna velika i napredna duša pomaže celoj zajednici da se razvija. Kao i sve ostalo u prirodi, i ljudske sADBINE su uzajamni, a ne izolovani procesi. Svako telo u prirodi ima svoju gravitaciju, pa tako i čovekovo. Kad se rodi dete, ono svojom gravitacijom remeti postojeće odnose u porodici i unosi sasvim nov način života. Isto je s planetarnim sistemom, kad u njega uleti novo nebesko telo i svojom gravitacijom izazove sasvim nove putanje. Gravitacija ima svoju subordinaciju, svoje

više i niže, grublje i suptilnije oblike ispoljavanja. Tako je grublji izraz gravitacije ono što zapažamo kroz kretanje nebeskih (i drugih) tela, dok su najsuptilniji *psihodinamika individue i međuljudski odnosi*. Drugim rečima, ljudska sudska.

Pored individualne, postoji i kolektivna *karma celog naroda*. Ona je često jača od individualne i preuzima je pod svoj uticaj. To sve treba imati u vidu ako želimo da razumemo sudske i *karmu*.

Kada se radi o odnosima s drugim ljudima i spoljašnjim svetom, čovek teško uviđa da su ti događaji proizvod objektivnih prirodnih procesa koje pokazuje astrologija. Veruje da ih je izazvao on ili neko „drugi” jer nije dovoljno svestan šta su uopšte odnosi i zbivanje. Kad je u pitanju njegovo zdravlje, ili fizički izgled, mnogo je bliži uvidu da je njegova sudska određena od strane nečega s čim on nije povezan, tj. neke „više si-le”, da mu se ona „događa” i da je na neki način po svojoj suštini, različit od nje. Po svoj prilici, jedino teška i nesrećna sudska može dovesti do intuitivnog uvida da naša duša nije zavisna od fizičkog tela i ostalih bezličnih prirodnih događanja, koja često nemilosrdno uništavaju telesne oblike. Zato je u prirodi smrt fizičkog tela tako jednostavna i lako ostvarljiva pojava, jer telo nije istinska suština bića, već samo sekundarni, spoljašnji oblik, omotač duše, preciznije rečeno: organski sklop u kome duša može da ostvari svoje trodimenziono prisustvo, kao najkonkretniji oblik prisustva. Ni u jednoj drugoj dimenziji naša duša, ili bit postojanja, ne može dobiti tako konkretno ispoljenje kao u trodimenzionalnom organskom svetu, kroz ljudsko obliče, telo i delovanje. Sve ostale dimenzije bit svega izražavaju kroz bezlično postojanje.

Astrologija nam grafički i teoretski pokazuje sve detalje „više sile” koja rukovodi telom, ali da bismo uopšte bili spremni i voljni da uperimo pogled ka zvezdama, moramo najpre razumeti zakonitosti karmičke evolucije.

Ona polazi od osnovnog zakona koji kaže da univerzum postoji da bi u trodimenzionom organskom području oblikovao svesnog subjekta. Kada se taj proces sprovede do kraja i subjekat postane potpuno svestan sebe, ili prosvetljen, tim prosvetljenjem on prosvetljuje neuslovljeno božanske svesti koja omogućava samom univerzumu da uopšte postoji. Dakle, tek u prosvetljenju postojanje postaje aktuelno, kao lični doživljaj. Sve do tad, univerzum je bezličan. On se aktuelizuje u smislu svog postojanja tek kroz prosvetljenu ličnost. Ne pre, i nikako drugačije.

Međutim, prosečno iskustvo nama poznate subjektivnosti, odnosno prosečna osoba, ne odražava ovakvo idealno stanje. Kod ogromne većine subjekata ovaj proces je tek u nekim ranim fazama dozrevanja. Videli smo kako okolno prostorvreme na Zemlji oblikuje fizičko čovekovo telo, i kako uslovljava njegovo kretanje (sudbinu). Princip života (điva) kristališe se kroz sve organske oblike, počevši od biljaka, insekata, zglavkara, mekušaca, riba, vodozemaca, kopnenih životinja, i na kraju svoje evolucije stiže do ljudskog obličja. Tokom svega tog evolutivnog razvoja, prikupljao je utiske o životu, sticao je iskustvo postojanja. Njegove inkarnacije su kroz životinjske oblike tekle automatski ili spontano („bezgrešno”), dok sa ulaskom u ljudsko obliče počinje drama svesnog iskušavanja svih suprotnosti i iskustava. U čoveku se dotle bezličan prirodni proces zaokružuje u svesnu celinu koja se naziva ličnost. Zato je to propraćeno dramatikom svesnog sučeljavanja i odgovornog učešća u zbivanju, za razliku od dotadašnjeg nesvesnog prepuštanja i spontanog, prirodnog reagovanja. Svekolika kultura je izraz čovekovog nastojanja da se izdigne s tog nivoa i da od nesvesnog reagovanja pređe na svesno delanje. Dakle, nije svaki čovek u potpunosti čovek. To je jedan od osnovnih razloga zašto ne može svako da prihvati i razume astrologiju.

Svi mi na ovom svetu rastemo do savršenstva svesti svoje duše kad ćemo biti u stanju da božansku svest sprovedemo kroz sebe i da je ispoljimo na ovom svetu, dok se nalazimo u telu. Svi smo u nekoj fazi rasta na tom putu. Trenutak našeg rođenja je određen u skladu s tim rastom, a rađamo se tačno onda kad treba da nastavimo svoju fazu rasta. Naše rođenje se inače događa zbog zakona karmičkog dozrevanja u svesti. Kvalitet svesnosti u jednom životu određuje trenutak inkarnacije u sledećem, a s tim i sudbinu novog života. Trenutak našeg rođenja, astrološka slika natalne karte, poput ogledala odražava pravo lice naše *karme*. Naše sadašnje telo i njegova sudsina uvek svojim izgledom tačno izražavaju kvalitet naše dotadašnje svesti s kojim smo stupili u fizičko postojanje, sledeći zakon uzročnosti. Kao takvi, oni su uvek jedina, istinska polazna osnova za nadilaženje sadašnjeg stanja.

Stvarnost u kojoj smo rođeni, a koju pokazuje horoskop sa svim detaljima, jedina je prava polazna osnova za dalji rad na osvešćenju. Smatrati da je bilo šta pogrešno u vezi s našim rođenjem, znači negirati ove istine, izbegavati odgovornosti za rad na sopstvenom osvešćenju i tražiti spoljašnja opravdanja. Ako uslovi života nisu dobri, onda je to

samo poziv da ih popravimo, oni su motiv za naš rad na sebi s kojim ćemo promeniti spoljašnje okolnosti, a ne dokaz da je nešto pogrešno i da s rođenjem 'nismo imali sreće'. Sreća nema ništa s radom na osvešćenju duše. On pre nalikuje rastu drveta, gde se svaka čelija nadograđuje na prethodnu u svojoj neprekidnoj težnji ka izvoru svetlosti.

Horoskop je oduvek služio kao pomoć u duhovnoj praksi, pre svega onoj o kojoj su govorili G. I. Gurđijev i P. I. Uspenski, a to je praksa Četvrtog puta (*P. D. Uspenski: Četvrti put* (*P. D. Ouspensky: The fourth way; Beograd: Esotherija, 1994); *P.D. Uspenski: U potrazi za čudesnim* (*P.D.Ouspensky: In Search of the Miraculous, Fragments of an unknown Teaching; Beograd: Opus, 1989.*) - prim. aut.). Rec je o duhovnoj praksi koja poriče sve izbore načina praktikovanja i uzima postojanje kakvo jeste u svakom trenutku kao jedinu polaznu osnovu za čovekov rad na sebi, na samospoznaji. Horoskop nam pruža razumevanje jedine prave polazne osnove našeg buđenja u ovom životu, a to je trenutak našeg rođenja. To je trenutak u kome smo se zaustavili na svom putu ka svojoj duši, i on je zato jedina polazna osnova odakle treba da nastavimo. On nam pokazuje na kojim aspektima našeg postojanja treba da radimo, šta smo dosegli i na čemu tek treba da radimo. Tek kad prihvatimo sebe kakvi jesmo, kakvi smo predstavljeni u svom horoskopu, mi se budimo. Ako tražimo opravdanja i krivicu u spoljašnjim uticajima, onda i dalje spavamo, a mislimo da smo budni. Jedan oblik spavanja je takođe odbacivanje kompletne astrologije. Ona se odbacuje pre svega zato jer nezrela osoba ne može da prihvati princip reinkarnacije i *karme*, kao i rad na sebi. Onaj ko prihvata sve te principe neminovno prihvata i zakone astrologije kao najbolju pomoć na svom putu, kao mapu koju svaka duša dobija da ne zaluta na ovom svetu.*

Tumačenje *karme* kao „našeg“ delovanja, i shodno tome izazivanja odgovarajućih posledica, izraz je intuitivnog uvida da ljudska delanja nisu samo prirodna, već i nešto više od toga. To je tačno. U čoveku se, naime, ukrštaju dejstva slobodne duše i prirodne uzročnosti. To ukrštanje kristališe čovekovu ličnost i ona postaje celovitija u meri u kojoj nadilazi prirodnu uslovljenost i dela u interesu duše koja omogućava samu prirodu. U oba slučaja, dakle, bilo da u nama deluje prirodna uzročnost ili svest duše, tu nema nikakvog ega kome se može pripisati delovanje. Naše telo je mesto ukrštanja prirode i božanske svesti, u nama se priroda saobražava svom božanskom ishodu, i zato izgleda kao da to mesto, naše telo, deluje samo po sebi, kao neki ego. To je privid, kao što se i opiljci

gvožđa prividno sami kreću ka magnetu. Stoga je *karma* delovanje koje nije naše, ono pripada u celosti prirodnim procesima.

Da bismo razumeli odgovor na pitanje 'Zašto sam rođen baš u tom trenutku, s ovakvom sudbinom?', moramo da raščistimo činjenicu da tada nismo „mi” rođeni, nego samo telo, koje je prirodna tvorevina, a s kojim smo iz neznanja poistovećeni. Kada se „naše” telo rodilo, nismo se rodili i mi, jer se mi ne razlikujemo od samog bezvremenog postojanja, ili bivstva koje uvek jeste. Rođenjem smo samo postali identifikovani s trodimenzionim zbivanjem organskog sveta, počeli smo da posmatramo fizički svet kroz otvorene oči ovog tela i da ga doživljavamo kroz njegova čula. Tada smo, naime, iz stanja neuslovljene, božanske svesti duše, postali suženi i ukalupljeni u sićušno trodimenziono obličevo ovog tela (toliko suženi i ukalupljeni, da smo zaboravili na svoju dušu), ali sa ciljem da neuslovljena božanska svest preko naše duše i tela dobije konkretno, ljudsko oličenje, da ne bude više bezlična, kao pûko postojanje.

Zaboravom svoje duše mi bivamo uhvaćeni u gravitaciju organskog zbivanja. Njegove osobine, izražene u natalnoj karti, (sudbina) tačno odgovaraju stepenu našeg zaborava.

Ova podudarnost upravo omogućava samospoznaju.

Zaboravom svoje večne duše, mi evociramo rađanje u telu baš u onakovom prostorvremenu, odnosno sodbini, koja poput odraza u ogledalu izražava našu nesvesnost, i tako omogućava samospoznaju kad napustimo objektivaciju i okrenemo se k sebi. Na taj način svaki život služi samospoznaji. Rađamo se u telu samo zato što nismo učinili ono što treba da učinimo da bismo nadišli prirodnu uzročnost i omogućili autentičnost naše duše. Svako utelovljenje nam se ponavlja i događa baš na način na koji smo propustili svoj duhovni ishod i tražili utočište u organskoj prirodi. Naši životi su tačan odraz naše identifikacije s bićem i nesvesnosti duše koja ga omogućava. Kad nakon dovoljno iskustava i muka spoznamo da naše ishodište nije u prirodnom obnavljanju, da uzalud u njemu tražimo utočište, već da je ishodište prirode u duši koja je omogućava, a naša je suština, tada smo nadišli sudsbinu i naš život postaje autentičan i slobodan, postaje nešto univerzalno i večno. Prestaje da bude individualan, ograničen i prolazan.

Dakle, naša suština je duša koja omogućava samo postojanje prirode. Ona je neuslovljena prostorom i vremenom, kao i bilo kakvim psihofizičkim oblikovanjem prirode. Zahvaljujući takvoj svojoj suštini,

možemo da budemo svesni i psihički objektivni, jer duša koja nam omogućava svest nadilazi psihu i telo. U identifikaciji nije moguća objektivnost, ona je moguća samo zahvaljujući principu *nadilaženja*. Međutim, iskonska neuslovjenost i nezavisnost duše koja omogućava prirodu je bezlična činjenica, i ona zato teži da postane lično i konkretno ostvarena. Upravo ova težnja oblikuje ljudska bića, ona je proces koji se kod različitih individua ostvaruje različitim ritmom, u skladu s vremenom i prostorom, odnosno prirodom trodimenzione stvarnosti u kojoj se ostvaruje. Ovaj proces je ono što nazivamo slobodom. Ona izražava meru u kojoj je svest duše postala konkretno prisutna i svesna u individui. Ovo je proces saobražavanja prirode, a ne duše. Duša samo ima privlačnu moć. Duša nije zahvaćena gravitacijom prirodnog zbivanja. Priroda se saobražava prema božanskoj svesti duše, a ne božanska svest prema prirodi. Ljudska priroda (i sloboda) upravo je *razmeđa duše i prirode*, smisla i postojanja, oblika i svesti o njemu, slobode i nužnosti – njihova interakcija i oličenje. Čovek nije ništa sam po sebi, već je samo mera saobražavajućeg oličenja prisustva duše u biću, on je mesto gde se razmerava smisao božanskog i prirode, gde smisao i postojanje po prvi put dobijaju oličenje u vidu celovite ličnosti. **Čovekova ličnost postaje onoliko celovita koliko on spoznaje smisao i odnos božanske svesti i prirode, koliko u sebi povezuje božansku svest i prirodu.**

Isti ovaj proces možemo razumeti ako ga opišemo tako što ćemo reći da naša besmrtna i nerođena duša postaje oblepljena prirodnim zbivanjima tela i uma, i zavedena njihovom gravitacijom u onoj meri u kojoj smo poistovetili svoju suštinu s prirodnim zbivanjem. Astrologija pokazuje detalje svih gravitacija u našem kosmičkom okruženju koje pokreću zbivanje sveta u kome živimo, odnosno način poistovećenja duše sa zbivanjem; karakter tog zbivanja, odnosno naša sloboda je neposredan izraz našeg zaborava duhovne autentičnosti. *Naš zaborav duše opredmećen je kao psihofizička sloboda*. Prirodna determinacija kao u ogledalu odražava zaborav bivstva; koliko smo nesvesni sebe i svoje prave prirode, toliko trpimo slobodu kao kakav ružan san.

Još malo imaginacije pomoći će nam da ovo jasnije sagledamo. Priroda teži svom ishodu, a to je božanska svest koja omogućava postojanje prirode. U toj težnji ona usavršava svoje sposobnosti delovanja i percepcije. Vrhunac takvog usavršavanja je ljudsko biće. Suština ljudskog bića nije ispoljena priroda, već božanska svest duše koja je omogućava,

ona je nevidljivi centar koji ima privlačno dejstvo da se oko njega oblikuje priroda kao vidljivo telo i njegova sADBina. Psihofizičko bivstvovanje (telo) je oblepljeno oko prisustva duše (Sopstva), ona kao magnet privlači oblikovanje prirode jer je njen ishod. **Kada se na nevidljivu dušu, koja omogućava prirodu, nanese vidljivi materijal prirode, ona postaje vidljiva kao čovek i njegova sADBina.** Sopstvo, čovekova duhovna suština, izvan je vremena i prostora, svekolike vidljive prirode, ali je skriveno u telu. Telo je pogodno mesto gde se ono nalazi i ispoljava u prirodi.

Božanska svest je sveprisutna, ona je u osnovi svih prirodnih oblika, ali se u ljudskom telu najličnije, odnosno najneposrednije ispoljava. Rođenje tela, njegovo kretanje i sva dramatična iskustva koja proživljava u trodimenzionom fizičkom svetu, kretanja su prirode u njenom saobražavanju svog duhovnog ishoda. Ishod je sam neuslovljen dramatikom prirodnog zbivanja, iako je čovekova suština. Naša bit je uvek statična, neuslovljena, izvan vremena i prostora, i jedino se telo, koje posreduje našem prisustvu u svetu, kreće svojom sADBinskom putanjom jer ga na to navodi gravitacija prirodnog zbivanja. Stoga, jedino u stanju meditativnog mirovanja možemo da osetimo vanvremensku neuslovljenost svoje duhovne suštine, i otud se javlja osećaj blaženstva i opuštenosti. Sva dramatika prirodnog zbivanja (sADBina tela) režirana je u skladu s kvalitetom prisustva duše u biću, jer njeno prisustvo nije svuda jednak; negde je zrelijе i jače izraženo, a negde slabije i tek počinje da se promalja. Što je njeno prisustvo jače i čvršće, toliko je svest prisutnija i sADBina povoljnija. Svest je interakcija duše i prirode. Jačajući prisustvo svesti, jačamo prisustvo duše i ujedno prirodu usmeravamo ka njenom spasonosnom ishodu.

Prisustvo svesti nosi čovekovu odgovornost za ostvarenje duhovnog ishoda, jer priroda je svoje saobražavanje dovela do vrhunca oblikovanjem ljudskog tela i javljanjem svesti u njemu. I, tu se njeno direktno delovanje završava. Čovekova svest u telu je, kao što smo rekli, interakcija duše i prirode. Ta interakcija mora sama da osnaži, da osmisli smisao svog postojanja. To je proces individuacije ličnosti. Ličnost je nešto što priroda rađa kao svoj plod, što nadilazi njenu uzročnost i što mora samo da se integriše kao nešto jedinstveno i novo. Od tad priroda deluje indirektno, iskušavajući ličnost da bude nezavisna i svesna. Kao što majka ne može detetu da obezbedi ličnost, već ga rađa, neguje i

pomaže mu da svoju ličnost osnaži i integriše, tako i priroda ne može više ništa da učini za čoveka, nakon što jednom kreira sve što mu je potrebno. Jedino negom i sudbinskim iskušenjima može da ga podstakne da bude ličnost. Kroz sva iskušenja ona mu daje podstrek da osnaži prisustvo svesti u sebi, svesti koja je interakcija duše i prirode, smisla i postojanja. Rad je osnovno sredstvo njenog iskušavajućeg navođenja. Priroda, dakle, ne obavlja posao do kraja, već ga dovršava ličnost. Da bi u tome uspela, mora imati relativnu slobodu delovanja, jer nema svesti bez slobode. Relativnu slobodu čovekova ličnost ima da bi mogla da osnaženjem prisustva svesti ojača interakciju postojanja i smisla, prirode i duše, i bude oličenje prisustva duše u prirodi.

Nezrele ličnosti svoju relativnu slobodu najčešće koriste kao slobodu da mogu da rade šta hoće. Sve dok tako postupaju, snalazi ih loša sudbina, *jer svrha slobode, koja je u maloj meri prirodno prepuštena ličnosti, jeste sticanje odgovornosti prema smislu postojanja.*

Šta sve ovo praktično znači? To se u praksi svodi na to da je ličnost integrisana i iznad prirodne usloviljenosti u meri u kojoj je svesna zbivanja i koliko ne reaguje nesvesno na razne podsticaje. Nesvesna, spontana reakcija je osnovna odlika prirodne usloviljenosti. Sposobnost nadilaženja impulsivnog reagovanja i razumevanje prave prirode podsticaja koji se javljaju na nivou tela, osećanja ili uma, odlika su integrisane ličnosti. Samo je ona sposobna da deluje na adekvatan i kreativan način, u skladu s dušom koja sve omogućava. Sve prirodne reakcije s kojima smo do tada živeli, delovale su same po sebi, dok smo mi bili pasivni, a često i njihove žrtve. U duhovnom smislu, tad nismo ni postojali – postojala je jedino priroda koja je sve činila, govorila i razmišljala kroz 'naše' telo. Astrologija nam pokazuje sve podrobnosti o tome kako je dejstvovala i to znanje nam pomaže da steknemo diferencijaciju i aktuelizujemo ikonsku nezavisnost duše u nama.

Isto kao i prilikom korišćenja biofidbek aparata, upoznavanje astroloških uticaja nam otkriva naše karmičke slabe tačke i izazove koje treba da osvestimo.

Ako, na primer, doživljavamo nagle izlive besa ili agresivnosti, astrologija će nam pokazati da je uzrok u naglašenom i loše aspektovanom Marsu u našem horoskopu. S tim znanjem više nećemo spontano ispoljavati agresivnost kao ranije, jer ćemo znati da je reč o položaju Marsa, a ne našim ličnim osobenostima. Isto važi za sve planete

koje sačinjavaju celokupan naš karakter i temperament, za sve kuće koje oslikavaju naša životna usmerenja. Tako, uz pomoć astrološkog znanja, razvijamo diferencijaciju svoje ličnosti od prirodnih nužnosti. Svaki put kad uspemo da odolimo stihiji prirodnog navođenja, stekli smo veće preimućstvo nad njom, za nijansu smo ojačali nezavisnost svoje ličnosti, razvili odgovornost za nju i približili se svojoj neuslovljenoj duši. Natalna karta detaljno pokazuje kako priroda na jedinstven način deluje kroz nas, kroz telo i dobar deo uma. Zahvaljujući njoj, možemo da prepoznamo prirodna uslovljavanja i objektivno se postavimo prema nji-ma, a ne da ih slepo sprovodimo. Tako razvijamo prisustvo svesti i odgovornost prema smislu postojanja. Da bismo u tome uspeli, moramo detaljno upoznati svoj horoskop, a naročito izazovne i naglašene činioce u njemu, jer nas oni najviše privlače i navode na identifikaciju, tj. uslovljavaju. Sam znak u kome smo rođeni prvi je i najveći izazov koji moramo da savladamo, zatim polje u kome nam je pozicionirano Sunce, potom izazovni aspekti i sve ostalo (povoljni aspekti nam pomažu u osvešćenju i nadilaženju nepovoljnih činilaca).

Za razliku od drugih duhovnih tradicija i praksi koje se takođe bave transcendencijom prirodnog uslovljavanja, prednost astrologije je u tome što nam pruža uvid u našu individualnu i jedinstvenu situaciju. Kao na školskoj tabli, ona nam objektivno i bez ikakve ideologije, mitologije i kolektivnih ubeđenja pokazuje šemu po kojoj smo upali u identifikaciju s prirodnim zbivanjem, tako da nam ta ista šema može poslužiti kao način izbavljenja.

Ljudi se dele u odnosu na karmičku zrelost, odnosno nivo svesti, a to je nivo na kome su identifikovani s prirodnim uslovljavanjem, s kojim nesvesno reaguju na zbivanja i tako izazivaju nova. Većina ljudi je potpuno porobljena utiscima i podsticajima na koje uvek spontano reaguju, i ne mogu diferencirati svoju svest od tog lanca uzročnosti. Čak ne znaju ni da je tako nešto moguće. Njihova sudbina je potpuno određena, kao što je pad jabuke s grane na zemlju. Manji broj ljudi može nadići neke oblike uslovljenosti i tako donekle svesno uticati na tok svog života, ali ne u potpunosti. Oni mogu da svoju sudbinu promene zanemarljivo i kratkotrajno, ali ne i u celosti. Veo-ma je mali broj ljudi koji može steći potpunu nezavisnost duše od prirodnog uslovljavanja tokom življenja u telu. Oni su probuđeni i nadišli su vreme u kome se

sudbine događaju. Slobodni su jer su otkrili da sudbina i nije bila njihova, već u - celosti proces prirode.

Ocelovljenje kroz interakciju duše i prirode odvija se u dve faze. Prva je samospoznaja, odnosno spoznaja sopstvenog duhovnog ishoda, nezavisnosti čovekove duše. Ona se ostvaruje istraživanjem i razlikovanjem svoje duhovne suštine od prirodnih uticaja i svake sudbine koju prirodna kretanja proizvode. Kada se to autentično ostvari, jasno se vidi da sva priroda teži božanskoj svesti kao svom ishodu, da postiže svoje spasenje kroz prosvetljenog ili samospoznatog čoveka i da postoji zbog naše samospoznaje i slobode. To je druga faza u kojoj spontano dolazi do prihvatanja svih prirodnih oblika i podržavanja svega života u ljubavi koja daje sve od sebe. Iako se čini da su oprečne, obe faze su neophodne za celovitost. Dobro okončana prva, sama ostvaruje drugu. Kada se spozna ono što uistinu Jeste, tada se To spontano i prihvata. Nema samospoznaje bez prihvatanja onoga što se spoznalo. Ako samospoznaja nije propraćena prihvatanjem svega postojanja kroz ljubav, sa svim suprotnostima, to znači da se nije ni spoznala božanska svest koja postojanje omogućava i kojoj teži sve što postoji. Tada je u pitanju nešto drugo. Naša duhovna suština je ishod kome teži celokupan život i priroda, pa zato svoju duhovnu samospoznaju potvrđujemo time što prihvatamo celokupan život i postojanje. **Ljubav prema svemu što postoji jedini je način na koji se izražava božanska svest koja omogućava sve što postoji, a koja je naša suština ili duša.**

Život i sudbina fizičkog tela samo su način na koji možemo biti svesni sebe, svog Sopstva koje nadilazi telo kao i njegovo rađanje i umiranje. Taj način mora uvek biti individualan jer se svest o Sebi može aktuelizovati jedino u celovitoj ličnosti, a ličnost to može biti samo ako je jedinstvena. Zato se ona ubličava isključivo u trodimenzionom svetu gde je to jedino moguće. Jedinstvenost, kao uslov za svest o sebi i integraciju ličnosti, obezbeđuje stalno kretanje nebeskih tela koje nikad nije isto. Telo ima sudbinu, i to samo zato jer se kreće kroz trodimenzionalni fizički svet koji ga je stvorio u svom linearном vremenu, a prati ga i um koji je odraz interakcije s drugim telima. Um je društveni fenomen. Delovanje tela i um doživljavamo kao sopstveno samo dok ne postanemo svesni svog neuslovљенog Sopstva, koje je nezavisno od sve pojavnosti i prirodne nužnosti. Dovoljna svesnost će uvek pokazati, makar i intuitivno, da ovo telo nije naše, kako to slepo verujemo, jer ni veći deo njegovih procesa ne

možemo da kontrolišemo, niti smo ih svesni. Takođe će pažljivije osvešćenje pokazati da ni ono što telo čini, ili mu biva činjeno, nije nešto što je u potpunosti naše. U dubini duše svako može sebi da prizna da je u svom telu zarobljen kao u nekoj biološkoj mašini, koja ga zlostavlja i radi u skladu sa svojim namerama. Svako je počinio neko zlo, i svako u dubini duše zna da nije namerno postupio loše, nego ga je „nešto“ na to nateralo. Ako ništa drugo, onda je bio takav splet okolnosti.

Niko nije kriv za ono što je učinio, jer sve čini priroda. Čovek je kriv samo zato što nije učinio dobro, a mogao je, što nije učinio ono jedino što je trebalo da učini, a to je osvešćenje bića i otvorenost za dušu koja biće omogućava. Sva čovekova patnja počiva na ovakvoj krivici.

Kad uz pomoć astrologije neposredno sagledavamo stvari kakve jesu, bez uplitanja morala i ubeđenja, možemo se približiti uvidu da se naša sopstvena bit razlikuje od psihofizičke pojavnosti. Taj uvid može biti znatno ubrzan uz pomoć neke drevne ili savremene prakse osvešćenja (meditacije) koja je nasleđena iz religijskih i mističkih tradicija. Tako dolazimo do razumevanja izvora iz kog nastaju sva delanja. Ako takvog razumevanja nema, onda sve vidimo naopačke, pa se na toj osnovi i postupa zlo i naopako.

Različitost duše od prirodnog zbivanja nije, naime, isto što i odvojenost dva različita entiteta. Duša je cilj svega zbivanja i oni se razlikuju samo kao proces i njegov ostvareni cilj. Ovde je, dakle, reč o vremenu. Vreme koje razdvaja dušu od prirodnog zbivanja sastoji se od rada na osvešćenju. Vreme je relativna kategorija i može da se rasprostre u prostornost i oblikovanje zbivanja. Tada se sa trodimenzione površine planeta opaža kao linearne vreme i sudsudina koja se odvija „tokom vremena“. Takođe može i da se sažme u lični doživljaj i svest koja je ovde i sad. Otud, kvalitet prisustva svesti određuje prirodu vremena, a s njim i prostornog oblikovanja, odnosno sudsudinu. Vreme i prostor svega zbivanja sažimaju se u svest, a rasprostiru kao objektivno oblikovani kosmos. Ovo znači da sudsudina zavisi od prisustva svesti, a ne od nekog određenog delanja; samo prisustvo svesti određuje brzinu zbivanja i njegovu prirodu. Između ostalog, i trenutak kad će se neko roditi u skladu je s kvalitetom prisustva njegove svesti.

Ovo takođe znači da ne postoji mogućnost objektivne promene sudsudine prema želji, već da je jedino rešenje za svaku sudsudinu da se

osvesti onaj koji ima sudbinu, u odnosu na koga se ona zbiva, i zbog koga se zbiva; onoga ko je svestan.

Iskustvo je pokazalo da je najbolje rešenje za svaku sudbinu njenog potpuno nadilaženje, njena transcendencija u božanskoj svesti naše duše. Svako drugačije bavljenje sudbinom, njena promena u cilju poboljšanja, davalо je loše rezultate. To je isto kao kada bismo težili boljem životu u zatvoru, umesto da se izbavimo iz njega.

Svaka delimična promena subbine sa ciljem ispunjenja želja, samo je klopka koja vodi ka novom obliku ropstva, i novom oblikovanju subbine. Sudbinu ne treba oblikovati sa istog nivoa na kome se ona događa, sa pozicije tela i uma. Prvo je potrebno transcendirati telo i um i tek tad ćemo moći savršeno ispravno da razumemo svaku sudbinu kao i da je uspešno izmenimo. Ali onda više nećemo obrazovati novu, već ćemo se osloboditi svih subbina. Moći ćemo da kreiramo igru života u skladu sa svešću naše duše i svaki život će biti božanski ples. Zapravo, kroz svest svoje transcendentalne duše mi vidimo da je svaki život oduvek bio i jeste božanski ples kao i da je svačija subina božanska.

Svaka subina se okončava u ličnosti i svaka na svoj jedinstveni način vodi do ocelovljenja ličnosti. Cilj svake subbine je, dakle, uobličavanje celovite ličnosti, i svaka se subina može razumeti jedino iz takve perspektive. Ličnost je oličenje celine zbivanja i zato samo kroz nju, celovitu, božansku svest, koja celo zbivanje omogućava, može pokazati svoje oličenje.

SLOBODA KAO LIČNOST

Kad iskustvo postojanja dovoljno sazri kroz sve suprotnosti tokom svoje karmičke evolucije, ono se u ljudskom obliku suočava sa smisom svog postojanja, i postojanja uopšte. To suočavanje je početak ocelovljenja ličnosti i uvek je praćeno krizom. Ova egzistencijalna kriza može da traje dobar deo života, a često se prenosi i kroz više života. Sve dok čovek nije celovit kao ličnost, razdeljen je na mnoštvo delova i suprotnosti. Kako i na koji način, određuje se časom njegovog rođenja, odnosno stanjem prirode u trenutku kad je rođen, budući da su priroda i njena dinamika tvorci njegovih podela, a ne on sam. On ih omogućava samo na indirektan način, svojom pasivnošću i nespremnošću da svesno prihvati učešće u zbivanju, da se diferencira od njegovog uslovljavanja.

Celokupno zbivanje se događa da bi u svesnoj ličnosti ostvarilo oličenje svog smisla. Zbog toga, čovek koji ne teži ovom oličenju, osvešćenju kao odgovoru na postojanje, živi u egzistencijalnoj krizi a ne pravim životom. Njegov život je patnja. Patnja nije ništa drugo do pritisak kojim priroda primorava svest da se kristališe, pročisti i integriše u ličnost, gde jedino može biti dosegnut ishod postojanja. U čovekovoj duši se otvara ishod bića, božanska svest omogućava da celog bića uopšte bude i sva priroda teži takvom svom ishodu. **Jedino kroz čovekovu ličnost priroda može da bude potpuno usaglašena s božanskom svešću i autentična.** Smisao prirodnog zbivanja zavisi od celovite ličnosti, i zato se sve uliva u nju, a ne obratno. Ličnost prestaje da biva ličnost kada je rob prirodnog zbivanja. Usled toga čovek pati ako remeti tu iskonsku težnju svega života, ako svoje uporište traži u prirodi kroz objektivaciju njenog zbivanja, u objektima, u istoriju linearног vremena gde se iskušava jedino prolaznost svega. Tada se kreće suprotno od prirodnog toka i nije nikakvo čudo što mu priroda nanosi teške sudbinske udarce, time ga odvraćajući od pogrešnog puta, identifikacije s objektima. Navodi ga da jedino uporište mora da potraži u sebi samom, u integraciji svog uma sa svešću duše i postane oličenje božanske svesti, koja svemu

postojećem daje autentičnost, kao i sam život, i tako spase sva živa bića. Čovekova jedina sADBina je da bude spasilac živih bića, da svešću i ljubavlju omogućava život, a ne da mu bude rob. Probuđen pojedinac spoznaje da se oduvek nalazio u svesti duše i da sebe ne treba da čini autentičnim (da se „spasava”), već on zna da se cela priroda isceljuje i postaje autentična kroz njega – kada je on probuđen.

Smisao postojanja je u njegovom osvešćenju, a osvešćenje nije ništa drugo do *odgovor* na ovu iskonsku težnju samog postojanja. Ako odgovora nema, postojanje je zaludno, destruktivno je i bolno. Suština svesti je u dijalogu ili komunikaciji s postojanjem. Zato, bez ličnog učešća u postojanju, nema osvešćenja, a tako ni smisla postojanja. Lično učestvujemo samo kad ne sprovodimo slepo impulse koji pristižu od Mar-sa, Meseca i ostalih činilaca prirodnog uslovljavanja, a koje nam detaljno pokazuje astrologija, već im odolevamo i objektivno se odnosimo prema njima u interesu duše, a ne nagona. Uvek kad u tome postignemo uspeh, otvara nam se put ka slobodi. Samo nas takvi uspesi oslobođaju. Bez ličnog učešća, sADBina je kao automobil u pokretu kojim upravlja uspavani vozač. Stoga, nije neobično što se takva sADBina loše završava. Manji udarci pri takvoj nesvesnoj vožnji trebalo bi da probude vozača, dok je još preostalo vremena u njegovom fizičkom životu. Ako se slupa i okonča svoj životni put spavajući, nastaviće da drema i u sledećem životu. Onaj ko tokom čitavog svog života spava, uvek se žali na zlu sADBini, umesto da se probudi i spozna put kojim ide.

Dok je ličnost podeljena, podeljen je i njen dijalog s postojanjem. Otud, nisu zadovoljavajući ni odgovori koji joj u takvom stanju pristižu. Samo celovita ličnost ima celovit odnos prema životu i njegovom smislu. Prva iskustva celovitog odnosa sa životom stičemo u odnosima s bližnjima, s osobom koju volimo. Ali ne samo s onima koje volimo, već se i nalazimo u nekom odnosu. Sve ljudе koje možemo duboko da razumemo, mi spontano i zavolimo. Bez razlike, makar to bili i neprijatelji. Ljubav je jedina potvrda ispravnog razumevanja. I drugog čoveka, kao i sveta, generalno. Pomoću svesti našeg uma možemo da vidimo biće kakvo jeste, ali uvek objektivistički, spolja, dok jedino kroz ljubav možemo da ga doživimo onakvim kakvo ono istinski jeste. Ljubav je dublja od svesnosti

uma. Tamo gde se završava svesnost uma, ljubav nastavlja svoj put. To je zato jer ljubav direktno ishodi iz više svesti duše, a ne od uma koji je od tela.

U dijalogu s drugom osobom, i osećajući ljubav prema njoj, učimo se dijalogu prema celini koja sve omogućava. Ona je u svima nama i spoznajući drugoga, spoznajemo i nju. Tad „drugi“ nestaje i preostaje jedino samospoznaja. Jer, Jedno ne može da se spozna direktno u drugom niti kroz drugog. Drugi je samo odraz Jednog, podstrek za dijalog s Njim. To Jedno je naša suština i samo ga kao takvog možemo svesno aktuelizovati, kao svoju suštinu. Na jedinstven i neponovljiv način, kroz sebe samog.

Ljubav je osećaj jedinstva s bićem, njegovo potpuno prihvatanje. Ovo jedinstvo moramo najpre steći u sebi. Sistematski moramo razvijati moć nepristrasnog opažanja svih osećaja u telu, od trenutka kad nastanu, bilo prijatnih ili neprijatnih. Kad se neki osećaj već razvije i potpuno nas obuzme, onda je kasno da ga nepristrasno posmatramo. Kad naučimo da ga uočimo na najfinijem nivou, pri samom nastanku, tada nećemo postati njegov rob, videćemo njegove uzroke u okolini, sebi, ili u tranzitu neke planete. Kad naučimo taj prvi korak, da nepristrasno opažamo podsticaje u telu, osećajima ili umu, tj. kakvi su pri nastanku, tad možemo načiniti i drugi, a to je da na njih spontano ne reagujemo. Ako bismo spontano reagovali, bili bismo uslovljeni, ne bismo se razlikovali od tih podsticaja i njihovih sadržaja (*O najopštijim principima i određenim detaljima o načinu kako se biće neposredno doživljava i osvešćuje, videti u poslednjem poglavljju moje knjige "Sâṅkhya - Drevna nauka o prirodi i čovekovoj duši". Zatim, William Hart: Umetnost življenja, vipassana meditacija po učenju S.N. Goenke, Loznica, B. Milisavljević, 1994. Takođe i Njanaponika Tera: Budistička meditacija, Novi Sad, 1988. O meditaciji videti u mojoj knjizi "Meditacija. Prvi i poslednji korak. Od razumevanja do prakse." - prim. aut.*).

Iskustvo pokazuje da se postojanje kakvo jeste ne može nikad doživeti osmišljavanjem, jer u tom slučaju viđeno zavisi od toga kako je osmišljeno. Postojanje se jedino može doživeti neposredno, bez osmišljavanja. Kada se ništa ne tumači, onda se i ne može videti ništa pogrešno, već uvek onako kako jeste. U stvarnosti ništa nije skriveno. Čovekov um je jedini entitet u čitavoj prirodi koji ne vidi stvari kakve jesu, već mora da ih otkriva mukotrpnim putem. Čovek dostiže

prosvetljenje kad spozna da ne postoje nikakve objektivne prepreke za njegovu umnu spoznaju, već da je sam um po sebi prepreka da njegovo individualno biće prepozna apsolutno kao svoju bit. Ne postoje razlike niti granice između individualnog i apsolutnog bića, jedinu podelu stvara um u svojoj uobrazilji. Um je uvek podeljen i sužen na pojedinačne segmente, dok je biće uvek celovito. Čovekovo biće zna sve jer je i sačinjeno od svega, otelotvorenje je svih principa i dimenzija prirode. Neposredno doživeti postojanje kakvo jeste znači doživeti ga celim bićem i potpunim prihvatanjem kakvo jeste u svakom trenutku, a to znači – s ljubavlju. Ne postoji drugačiji način.

Sudbina je prirodni proces i uslovljava nas sve dok ne steknemo dovoljno zrelosti da se svesno i neposredno suočimo sa zbivanjem kakvo jeste, i prepoznamo svoju različitost od njega. Tada se sodbina zaustavlja. Ovo je najuočljivije tokom procesa tumačenja horoskopa. Kad uz pomoć astrologije postanemo svesni neke situacije, bilo da je ona već sastavni deo našeg karaktera ili tek treba da se dogodi na spoljašnjem planu, njenost ostvarenje se menja. Sam čin naše svesnosti unosi promenu u proces njenog ostvarenja. Ako je ne bismo postali svesni, niti analizirali horoskop, neminovno bi se ostvarila kao sodbina. Samo prisustvo svesti promenilo je prirodu događaja i pretvorilo ga je u izazov za osvešćenje. Ako ga prihvatimo, to više neće biti slepa nužnost i sodbina, već deo naše zrelosti koji nas je uzdigao na nešto viši nivo svesti, i tako promenio naš položaj u zbivanju. Kao što u prirodi postoje određeni hemijski procesi koji se odigravaju samo pri sunčevoj svetlosti, ne i noću, isto tako i samo prisustvo svetlosti svesti menja procese unutarnjih i spoljnih događaja, ubrzava vreme njihovog ostvarenja i usavršava njihov izraz.

Astrologija pokazuje svoje pravo lice i najviše vrednosti samo kad se primenjuje na ovakav način. Tada je nezamenljiva pomoć u osvešćenju. Nikada joj svrha nije bila proricanje sudsbine, već samospoznaja onoga ko ima sudbinu, zarad njegovog oslobođenja od nje.

Suština celokupne kulture i duhovnosti je u tome da čovek **svoju autentičnost ne traži izvan sebe**, preko spoljašnjih posrednika, religije, ili bilo kojih drugih verovanja, rituala, mitova, simbola i autoriteta, odnosno objektivizacije, **već da je pronađe u sebi**. Neposredno, kroz sopstvenu zrelost, lično suočavanje s postojanjem, koje je uvek naša Sopstvenost i autentičnost, kroz odgovorno učestvovanje u njemu (Luka, 17. 20-21).

Sudbina postoji samo za onoga ko nije celovit, ko ne prihvata s ljubavlju sve što postoji, ko odbija i najmanji oblik postojanja ili ga prihvata zbog nekog ubeđenja. Takva osoba objektivizuje smisao postojanja izvan, pa zato i traži rešenja u objektivnim promenama. Zbog toga objektivna priroda i deluje uslovjavajuće na nju, jer je identifikovana s njom. Samo je celovita ličnost svesna svog Sopstva, svoje duše, koja je jedno s božanskom svešću, koja sve omogućava. Onaj ko želi da „sazna svoju sudbinu“ time samo dokazuje da uopšte nije svestan ko je on, niti šta je život. Onaj ko je svestan sebe, spoznao je da je celokupna priroda Jedno, ma šta se u njoj događalo, i da je to Jedno njegova bit, nezavisna od pojedinačnih događaja. On spoznaje da celu prirodu omogućava božanska svest, i da je ona izraz božanske svesti, da u njoj nema uslovljenosti niti sADBINE. Postoji samo u umu koji nije svestan istinskog stanja bića jer vidi samo pojedinačne aspekte postojanja. I zaista, pojedinačni aspekti prirode odlikuju se suprotnostima i neskladom. Kad se poistovećuje s njima, čovek doživljava patnju i sADBINU, dok postojanje iz ugla *jedne celine* opaža kao esencijalno dobro i odraz božanske svesti. Da bi postojanje video kao esencijalno dobro u svim njegovim aspektima, potrebno je da sam bude celovit. Jer, u kakvom je stanju njegovo postojanje, tako će mu izgledati i postojanje uopšte.

Na takvog čoveka astrološki zakoni više nemaju uticaja, priroda ne porobljava i ne uslovjava njegovu evoluciju. Ona je s njim završila posao i sad je on nezavisan, postao je ličnost, Čovek. Do tad je predstavljao nešto što treba oblikovati, što majka priroda mora da neguje i vaspitava. Ona je to i činila koristeći sve krajnosti: nemilosrdnost i blagost, dobro i зло, mnogo puta ga ubijajući i oživljavajući, sve dok nije shvatio da on nije telo i da je sam odgovoran za svoju svesnost koju ne sme da izgubi zbog spoljašnjih uticaja. Spoznao je da je može sačuvati jedino ako uporište pronađe u sebi samom. Kad to bude učinio, situacija će se čudesno preokrenuti: budući da priroda traži svoje isceljenje i spasenje kroz probuđenog čoveka, kad on bude svesno odgovorio toj težnji i okrenuo se sopstvenoj integraciji, ona će početi da mu u tome pomaže. Postaće mu toliko poslušna, da će to spolja izgledati kao da on vlada nekim „natprirodnim moćima“ pomoću kojih udahnjuje i pomaže život, a ne traži ga za sebe. On će tad postojanje doživeti kao svest i blaženstvo. Sve individualne aspekte (svog) postojanja, koje objektivno prikazuje astrologija u (njegovom) natalnom horoskopu, dobre i loše, on će

doživljavati kao *raznolike podsticaje za osvešćenje*, a ne kao „dobro” ili „zlo”. Videće da je svaka moguća sudbina, odnosno trenutna situacija, samo izazov za osvešćenje, i zato neće nastojati da bilo šta spolja menja. Znaće da se spoljašnje situacije same menjaju, u zavisnosti od stanja svesti subjekta koji ih doživljava. Videće da sve teče ka svom cilju jer sve pripada celini, ništa i nikad se nije nalazilo izvan božanske svesti i zato neće brinuti ni zbog čega. Biće svestan da je smisao svih spoljašnjih dešavanja podsticanje unutarnje zrelosti i svesnosti, i da stoga nema nikakvog smisla prvo menjati spoljašnjost. Kvalitet spoljašnjih okolnosti menja se jedino sopstvenom zrelošću. Nikako drugačije. Biće probuđen, celovit, što znači da će predstavljati oličenje božanske svesti i neuslovljjenosti koja sve omogućava. Sama celina je nezavisna od pojedinačnih zbivanja unutar nje. Isto je i s probuđenim Čovekom. On je oličenje celine, nezavisan od svih zbivanja unutar prirode. Na njega više ne deluje psihodinamika prostorvremena i njegova gravitacija koja obrazuje sudbinu, jer nadmoć preuzima gravitacija njegovog Sopstva. Zbog toga nalikuje Suncu. Više ne traži uporište u stvorenom biću, jer ga je pronašao u božanskom, koje biće omogućava. Više nije ono što život treba da oblikuje i stvara, već onaj koji stvara i zrači životom. Naime, božanska svest koja sve omogućava, sad slobodno isijava iz njega.

On nije potčinjen sudbini, ali nije njen „gospodar”, tj. ne čini sve što mu se prohte. Naprotiv. Nema cilj kojem bi težio, objekti za njega ne postoje jer je on cilj svega što živi. Ishod je svega i s ljubavlju prihvata sva bića kakva jesu, isceljuje njihovo postojanje samim svojim prisustvom i nežnošću.

k

IZDANJA IK ARUNA

KNJIGE S.N. LAZAREVA

Edicija Dijagnostika Karme

1. Sistem samoregulacije polja – knjiga 1.

(Audio–knjiga „Sistem samoregulacije polja”)

2. Čista karma – knjiga 2. – I deo

3. Čista karma – knjiga 2. – II deo

4. Ljubav – knjiga 3.

5. Dodir s budućnošću – knjiga 4.

6. Koraci ka spasenju – knjiga 6.

7. Dijalog sa čitaocima - knjiga 8.

8. Život kao zamah krila leptira – knjiga 12.

Edicija Čovek Budućnosti

1. Prvi korak u budućnost

2. Vaspitanje roditelja – I deo

3. Vaspitanje roditelja – II deo

4. Vaspitanje roditelja – Odgovori na pitanja

5. Vaspitanje roditelja – III deo

6. Vaspitanje roditelja – IV deo

7. Vaspitanje roditelja – V deo

Edicija Dijagnostika Karme (druga serija)

1. Iskustva preživljavanja – I deo

Nove knjige S. N. Lazareva

1. Ozdravljenje duše

2. Čovekovo zdravlje – Susret nauke i religije

3. Odgovori S.N. Lazareva na pitanja čitalaca s Balkana

4. Tajne porodične sreće

5. Oblici gordosti

6. Blaženi siromašni duhom

7. 40 pitanja o duši, sudbini i zdravlju

8. Recept za sreću

9. Prevazilaženje gordosti

10. Lek za sve bolesti

KNJICE VADIMA ZELANDA

EDICIJA TRANSURFING

1. Prostranstvo varijanti-(kn.1)
2. Šum jutarnjih zvezda-(kn.2)
3. Napred u prošlost-(kn.3)
4. Upravljanje stvarnošću-(kn.4)
5. Jabuke padaju u nebo-(kn.5)

KNJIGE KACUDŽO NIŠIJA

1. Lečenje disanjem – Energetsko disanje
2. Sistem prirodnog podmlađivanja
3. Zlatna pravila zdravlja
4. Pročišćenje duše – duhovni praktični sistem
5. Čime se to hrane „besmrtni,“? Tajne japanske dugovečnosti
6. Lečenje krvnih sudova i krvi
7. Makrobiotika – energetska hrana
8. 10 koraka do uspeha
9. Pravila pročišćenja
10. Zlatna naštימavanja

RUSKI ISCELITELJ

ANATOLIJ MALOVIČKO

Velika KNJIGA pročišćenja:

1. Pročišćenje želuca i creva – Anatolij Malovičko
2. Pročišćenje jetre i žučne kese – Anatolij Malovičko
3. Pročišćenje endokrinog sistema – Anatolij Malovičko
4. Pravilna ishrana i pročišćenje na ćelijskom nivou – Anatolij Malovičko
5. Knjiga koja donosi zdravlje-Recepti za pravilnu ishranu Anatolij Malovičko

EDICIJA SISTEMI ISCELJENJA

1. Mudre – drevne metode za isceljenje
2. Mudre koje leče – Kim De Silva
3. Prekaljivanje, bosonogo hodanje, gladovanje – Porfirije Ivanov, ruski iscelitelj
4. Dijabetes – Vladimir Sokolov
5. Visok krvni pritisak – Aleksej Gončarov
6. Bolesti želuca i creva – Andrej Perevalov
7. Bubrežne bolesti – lečenje fitoterapijom – Sergej Vasiljev
8. Bol u kičmi – Tamara Svetlova
9. Kako pobediti rak – Filip Baron
10. Prostata: drugo srce mu škarca, lečenje – Mihail Levin
11. Iscelite svoje srce – Jevgenija Bereslavskaja
12. Proširene vene – Ana Kučanskaja
13. Impotencija, lečenje narodnim sredstvima – Vera Ozerova
14. Moždani udar: Kako spriječiti, lečiti, obnoviti funkcije – Lav Menvelov, Albert Kadikov
15. STOP Celulitu! Kompleksni program za izbavljenje od celulita – Oleg Astašenko
16. Homeopatijom protiv raka – Sergej Barakin

PRIRODOM DO ZDRAVLJA

1. Prirodno lečenje medom
2. Lečenje pčelinjim proizvodima
3. Lečenje žitaricama – Semenje zdravlja
4. Prirodno lečenje sokovima od voća – Dr Norman Voker
5. Prirodno lečenje sokovima od povrća – Dr Norman Voker
6. Čajevi – priručnik za lečenje
7. Lečenje začinima
8. Upoznajte lekovito bilje – ilustrovani vodič za sakupljanje lekovitog bilja
9. Lečenje vodom – snegom, rosom, ledom, parom
10. Prirodno lečenje belim lukom
11. Limun - prirodno lečenje, zdravlje i lepota
12. Lečenje aromatičnim biljem
13. Prirodno lečenje metalima
14. Pivo za zdrav život
15. Prirodno lečenje alojom

Distribucija i plasman knjiga:

064/15-77-045; 064/195-18-56

Internet knjižara:

<https://aruna.rs>

email: aruna@aruna.rs